76STE JAARGANG No. 10020[3] WOENSDAG 26 AUGUSTUS 1956

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Uitgave: N.V. Paulus Drukkerij, Willemstad, Curaçao Kantoor: Conscientiesteeg: 27-29 ● Hoofdredacteur F. Verhorst, t.l. 23138 ● Telefoon, Redactie: 23858 Advertentie: 23550 Abonnementen en Bezorging: 24399

FATSOEN

Het doet goed dat wij vandaag in deze kolom een opgewekt geluid kunnen laten horen. Het gaat namelijk om stappen, die van verscheidene zijden zijn genomen terwille van een verbetering van de tussenmenselijke verhoudingen in de Nederlandse Antillen, waaraan nogal wat schade is en wordt berokkend door, met name, vaak zeer onbetamelijk geschrijf.

Er zijn allerhande faktoren op te sommen, die de mens in onze contreien anders doen zijn dan anderen. Er is de gloed van de zon, die doorwerkt in het gemoed van ons volk; er zijn de omstandigheden als opvoeding, milieu, geschiedenis, invloed van buiten de eilanden, die mede het typisch eigen karakter van onze mensen bepalen.

Tot de eigenschappen van ons volk behoort een zekere vurige directheid, een bepaalde emotionele openheid, welke in velerlei opzicht tot de charme van de Antillen behoort, doch anderzijds het gevaar in zich bergt, dat een noodzakelijke beteugeling van de spontaneiteit nogal spoedig wordt geviert of helemaal wegvalt. Op het moment dat in deze sfeer en gesteltenis kritiek gepleegd gaat worden ligt het min of meer voor de hand, dat het doorgaans niet lang duurt of er wordt bewust dan wel onbewust geweld gedaan aan de algemeen geldende eisen van beleefdheid en fatsoen, die de weldenkende mens in zijn verhouding tot de ander verwacht wordt als noodzakelijk te zien en te aanvaarden. Men oordeelt dan voor de vuist weg, zonder onderzoek; men raakt geneigd bij voorkeur kwade bedoeling te veronderstellen. In erger gevallen vervalt roddel en kwaadsprekerij, waar men desnoods de zon en allerhande lokale omstandigheden de schuld van kan geven, tot laster, smaad en grove belediging, waarvoor geen excuus bestaat doch slechts de erkenning, dat men zich a's mens ten opzichte van de andere mens misdraagt.

Zo behoort het bepaald niet tot de charme van onze Nederlandse Antillen, dat — zulks mag toch wel worden vastgesteld — met name op het politieke vlak in niet zeldzame gevallen een gezonde rivaliteit en een pittige sportiviteit zijn verzeild geraakt in een sfeer van vaak persoonlijke afgunst en wrok, waarbij men met het meeste gemak van de wereld het woord „haat" in de mond neemt en er niet voor terugdeinst tot de onderste treden van de minderwaardigheid af te zakken en in verfoeilijk tot en met apert vuil geschrijf de tegenstander — c.q. een andere mens — zelfs tot in zijn meest intieme leven te tarten en te treffen. Dat politiek bedrijven op deze wijze ook de gemeenschap de meest indringende schade berokkent, die maar heel moeilijk is te herstellen, schijnt dit soort mensen boven de pet te gaan of — nog erger — siberisch koud te laten.

Het doet dus goed, dat thans van verscheidene leidinggevende zijden een stok wordt gestoken voor dit kwalijk en zo nadrukkelijk armoedig gedoe.

Hebben wij zelf in een meermalen geplaatste mededeling reeds enige weken nog eens duidelijk doen weten, dat de Amigoe di Curaçao zich wenst te distancieren van met name ingezonden publikaties, die naar ons oordeel de grenzen van het betamelijke overschrijden, in de editie van de Beurs en Nieuwsberichten van een dezer dagen hebben wij met voldoening gelezen, dat, kennelijk vanwege de nieuwe hoofdredakteur, wordt gesteld, dat „het niet de bedoeling van de rubriek ingezonden stukken kan en mag zij plaatsruimte te verlenen o.m. aan inzendingen die naar het oordeel van de redaktie beledigend of lasterlijk zijn voor andere al dan niet met name genoemde personen of instellingen of aan stukken die bij herhaling hetzelfde onderwerp betreffen, de zedelijkheid kwetsen of strijdig zijn met het algemeen belang".

Het doet min of meer inconsequent aan, dat deze noot van de Beurs-redaktie is geplaatst temidden van verscheidene ingezonden stukken, waarvan bepaalde passages het standpunt van de Beurs-redaktie slechts onderlijnen. Wij nemen aan, dat de hoofdredaktie van de Beurs opzettelijk aldus heeft gehandeld teneinde de lezers ten overstaan van bedoelde pennevruchten ervan te overtuigen, dat haar mening alleszins aanvaardbaar is.

Op het stuk van beledigend en lasterlijk geschrijf voeren intussen bepaalde partijorganen wel de boventoon, waarbij men allengs sterker de indruk krijgt, dat de scribenten niet talmen tot uitersten te gaan. Bij schrijven van de waarnemend procureur-generaal, hiernaast gepubliceerd, heeft Vrouwe Justitia de betrokkenen laten weten, dat de maat nu zo zoetjes aan wel vol is geraakt. Men zou terecht de verzuchting kunnen slaken: eindelijk dan toch. Immers de vraag is gewettigd, waarom niet al eerder is ingegrepen, waardoor veel kwaad voorkomen had kunnen worden. Maar goed, de brief is er nu, de stok staat achter de deur, waarbij men uit het schrijven van de wnd.-procureur met voldoening kan opmaken, dat het een stevige stok is, die in voorkomende gevallen zonder onderscheid des persoons zal worden gehanteerd.

Het klinkt voorbarig optimistisch, wanneer wij zouden stellen, dat de Nederlandse Antillen op het gebied van goede en gezonde en eerlijke verhoudingen tussen de mensen onderling een nieuw stadium is ingetreden. Wij houden het er bij te hopen, dat de hierboven gesignaleerde maatregelen vruchten zullen afwerpen tot tevredenheid van ieder afzonderlijk en tot welzijn van de Antillen.

DUVALIER zet Vaticaan onder druk

Maandag heeft de secretaris Clement Bardot van de Haitiaanse President verklaard dat door tussenkomst van Franse priesters en enkele politici een strijd ontbrand is tussen de Kerk en Staat in Haïti. Hij beschuldigde „enkele Franse geestelijken" er van actief deel te nemen aan het verzet tegen president Duvalier voor en na de laatst gehouden verkiezingen, aldus meldt A.P. uit Port au Prince.

VUDU - priesters ingeschakeld in aanval op de Kerk ?

Bardot verklaarde dat de geïrriteerde verhouding tussen de Kerk en Staat in Haïti zal ophouden te bestaan zo gauw het Vaticaan de huidige aartsbisschop, mgr. Poirier, naar elders zou overplaatsen. Mgr. Poirier staat aan het hoofd van de katholieke kerk in dat land.

De moeilijkheden tussen hem en de regering zijn tot uitbarsting gekomen na de uitwijzing van twee Franse priesters verleden week. Naar men meent zijn ook enkele priesters verleden week gearresteerd tijdens de aktie in de Kathedraal van Port au Prince.

Bardot wees er op dat de oplossing van het probleem in handen van het Vaticaan ligt. Van officiële zijde werd echter verklaard dat men er niet aan denkt het concordaat tussen Haïti en de Heilige Stoel op te zeggen.

In de editie van EL NACIONAL van 25 augustus verklaart Edouard Bellande, secretaris van de Vrijheidsbeweging op Haïti, dat Duvalier gebruik maakt van VUDU-priesters om de katholieke Kerk aan te vallen, om op die manier de sympathie van de bevolking te winnen. De huidige actie tegen de kerk zou ook geïnspireerd zijn door de groep „Les Griots", waarvan Duvalier de chef is.

Minister Kroon in Venezuela:

Geen smokkelhandel van Curacao naar Venezuela

De Antilliaanse minister van Sociale Zaken heeft bij zijn terugkeer uit Venezuela in Maiquetia verklaard aan een verslaggever van EL NACIONAL dat de smokkelwaar die in Venezuela wordt binnengebracht niet afkomstig is van Curacao maar van Colombia.

In zijn gesprek met de verslaggever wees de minister er op dat de Antillen geïnteresseerd zijn voor de Euromarkt en het belang daarvan ook voor Venezuela.

Minister Kroon is naar Caracas geweest omdat daar een dochter van hem getrouwd is.

—x—

Twee mannen hebben een bank in Bevilacqua, bij Bologna, overvallen en een bedrag van 6.457.000 lire (ongeveer 37.000 gulden) buitgemaakt. Een van de rovers was vermomd als priester.

Overal waar prinses Helene van Frankrijk en haar man, de graaf van Limburg-Stirum, met hun kinderen verschijnen, blijven de inwoners van Portugal staan om naar het jonge prinselijk gezin te kijken, dat enige dagen geleden werd vergroot door de geboorte van een zoon. Prinses Helene met op haar arm haar pasgeboren zoon Thierry en de graaf van Limburg-Stirum met de kleine Catherine op zijn arm.

Onlangs vierde prinses Margaret van Engeland haar negen en twintigste verjaardag. Een nieuwe foto van de prinses, gemaakt te Royal Lodge, Windsor.

Europese toernee van EISENHOWER begonnen

President Eisenhower is vanmorgen vanuit Washington naar Bonn vertrokken. President Eisenhower wordt op zijn reis naar Europa vergezeld door minister Herter, de onder-minister van buitenlandse zaken voor politieke kwesties, Livingston Merchant, de onder-minister van defensie, Thomas Gates, en een twintigtal andere funktionarissen van het State Department en het Witte Huis. Ook de zoon van de president, majoor John Eisenhower, maakt de reis mee.

De „Colombie IV", waarmee het gezelschap reist, is een machtige machine van het straaltype Boeing 707. Het toestel kan in de lucht bunkeren en daardoor zo lang als nodig is in de lucht blijven. Het vliegtuig kan te allen tijde in de plaats treden van het Witte Huis en in geval van vijandelijkheden het hoofdkwartier worden van generaal Eisenhower.

Men stapt het toestel van achteren binnen. Allereerst komt men in een komfortabele zaal terecht, die ingericht is voor twaalf personen. Het volgende kompartiment is een rust-werkkamer, waar de president van de Verenigde Staten de beschikking heeft over een lessenaar, twee telefoons en twee sofa's, die 's nachts als een ruim bed kunnen worden ingericht. Er bevindt zich ook een radio-ontvangtoestel, dat muziek in alle delen van het vliegtuig, de toilet-kabine en de keuken niet uitgezonderd, kan verspreiden. Vervolgens komt men in de werkkamer van de sekretarissen met hun archieven en brandkast en tenslotte is er de kommunikatie-kamer, waar de president door middel van radio, radio-telefonie of radio-telex met onverschilligheid welk deel van de wereld ook in kontakt kan komen. Aan boord van het toestel kunnen dus alle beslissingen worden genomen en onverwijld instrukties aan de betrokken instanties worden verstrekt. Ook stromen daar alle gegevens en inlichtingen binnen.

Aan boord zijn ook vier toilets ingericht, alsmede een kleine keuken en een grotere, waar alle denkbare spijzen kunnen worden bereid.

„ZONDER ONDERSCHEID"

Justitie waarschuwt tegen onwaardig geschrijf

De waarnemend procureur-generaal, mr. I. de C. Yohai heeft dezer dagen „aan de uitgevers, de redakties en de drukkers van in de Nederlandse Antillen verschijnende bladen, waarvan de publikaties van politieke aard zijn" het navolgende schrijven verzonden, dat wij wegens de belangrijk ervan in zijn geheel opnemen.

Het is mij gebleken, dat gedurende de laatste tijd publikaties op politiek gebied toenemen, waarin grove beledigingen worden geuit aan het adres van politieke tegenstanders, waarbij zelfs hun familieleden niet worden ontzien.

U zult, vertrouw ik, met mij van oordeel zijn, dat deze toestand niet kan voortduren.

Ik wil dan ook in de eerste plaats een beroep op uw medewerking zien, dat publikaties in het blad, waarvan u als redacteur en of uitgeefster om te geraken tot een beëindiging van deze excessen door toe te ver dan wel als drukker optreedt, binnen de grenzen van het betamelijke blijven.

Dit schrijven richt ik tot alle mij bekende bladen in de Nederlandse Antillen, die zich uitsluitend op politiek terrein begeven, zonder onderscheid. Indien derhalve in uw blad geen kwetsende uitlatingen zijn gepubliceerd, dan ware het vorenstaande te beschouwen als een beroep om dezelfde gedragslijn te blijven volgen.

Mocht echter mijn beroep op medewerking geen effect sorteren, dan zullen de door de Wet aan de Overheid ten dienste staande middelen worden toegepast om tot beteugeling van het gesignaleerde euvel te geraken.

In dit verband moge ik de aandacht vragen voor de in de artikelen 273 t m 284 als mede in de artikelen 433 en 434 van het Wetboek van Strafrecht strafbaar gestelde feiten.

Daarnaast heeft de Gouverneur van de Nederlandse Antillen de bevoegdheid ingevolge de Verordening van 22ste juni 1933 (P.B. 1933 no. 56.), houdende bepalingen omtrent drukwerken, om, ten aanzien van al dan niet periodiek verschijnende drukwerken, de verschijning te verbieden, alsmede het drukken, uitgeven en verspreiden daarvan te verbieden, in de in artikel 3 en artikel 4 bedoelde gevallen.

Ik vertrouw, dat het niet nodig zal blijken om tot deze corrigerende maatregelen over te gaan.

De wnd. Procureur-Generaal,
w.g. Mr. I. de C. Yohai.

DE TOESTAND IN LAOS

CHINESE PATROUILLES in BHOETAN doorgedrongen?

Klein vorstendom in Himalaya's bezit belangrijke strategische positie

Volgens hardnekkige geruchten, die te Gangtok, de hoofdstad van Sikkim, een staatje in de Himalaja's, de ronde doen, zouden Chinese patrouilles in Bhoetan, een ander staatje in de Himalaja's, tussen Tibet en India, zijn binnengedrongen.

Sikkim en Bhoetan zijn protectoraten van India, waarmee zij een soort natuurlijke grens vormen. Zoals bekend, staan deze twee staten op door Peking uitgegeven landkaarten aangegeven als grondgebied van China. Voorts wordt melding gemaakt van grote Chinese troepenconcentraties in de streek van Tibet, die aan deze twee staten grenst. Voorts verluidt in doorgaans welingelichte kringen, dat de Chinezen als datum voor het overnemen van de macht in Bhoetan januari 1960 gesteld hebben.

De geografische ligging van Bhoetan, zijn interne gesteldheid en het nagenoeg volkomen ontbreken van verbindingsmiddelen maken het geven van buitenlandse hulp aan dit land uiterst moeilijk, zo niet onmogelijk.

Wanneer China dit kleine vorstendom in de Himalaja's inlijft, verzekert het zich van een belangrijke strategische positie en neemt het India tegelijkertijd zijn enige natuurlijke verdediging ten noorden van de Himalaja's. Bovendien opent China zich daardoor een gemakkelijke weg door infiltratie in het gehele zuid-oostelijk deel van Azië in het bijzonder in die streken, waar de bevolking van Mongoolse afkomst is.

Wat een zekere grond geeft voor de vrees omtrent het sombere lot van Bhoetan is de vijandige houding van Peking ten aanzien van India en vooral tegenover de Indische ingezetenen in Tibet. Deze houding werd door premier Nehroe zelf in het Indische parlement ter sprake gebracht. Nehroe zei met name, dat „India verantwoordelijk voor de verdediging van deze landen, ze tegen elke binnendringing zou verdedigen". Bhoetan, dat tot dusver zeer afkerig stond tegenover buitenlanders en buitenlandse invloed, maakte twee dagen geleden bekend, dat het thans bereid is hulp van India te aanvaarden. De premier van Bhoetan, Jigme Dorji, wordt begin september in India verwacht om met Nehroe over deze zaak te praten.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Perez Jimenez overtuigd van zijn onschuld

In hechtenis genomen, doch op borgstorting vrijgelaten

De afgezette Venezolaanse diktator Perez Jimenez is dinsdag in de Amerikaanse staat Florida door de Amerikaanse politie in hechtenis genomen met het oog op een Venezolaans verzoek om uitlevering, maar hij is later na storting van een borgsom van 100.000 gulden vrijgelaten. De Venezolaanse regering beschuldigt Jimenez van moord, korruptie en verduistering.

Perez Jimenez zei dinsdag tot verslaggevers in het gerechtsgebouw, dat de tegen hem ingebrachte beschuldigingen vals zijn. Hij zei er van overtuigd te zijn, dat aan de beschuldigingen uitsluitend politieke redenen ten grondslag liggen.

Venezolaanse olie-arbeiders leggen nieuwe Arbeidsecontract voor

Alles gereed voor een langdurige staking

De vakbond van arbeiders der olie-industrie zal aan de Venezolaanse president het ontwerp voor een nieuw arbeidscontract voorleggen dat 1 september a.s. van de werkgevers zal worden overhandigd. Waarnemers zijn van mening, dat de arbeiders gereed zijn voor een eventuele langdurige staking.

Voorts menen waarnemers, dat de maatschappijen, die te maken hebben met een overschot aan wereldolieproduktie en scherpe concurrentie eerder voorkeur zullen geven aan een staking van onbeperkte duur dan loonsverhogingen toe te staan waardoor zij sommige afzetgebieden zouden kunnen verliezen als gevolg van te hoge prijzen.

Venezolaanse ambassade in Costa Rica verplicht asiel te verlenen

Zeventien „opgedwongen bezoekers"

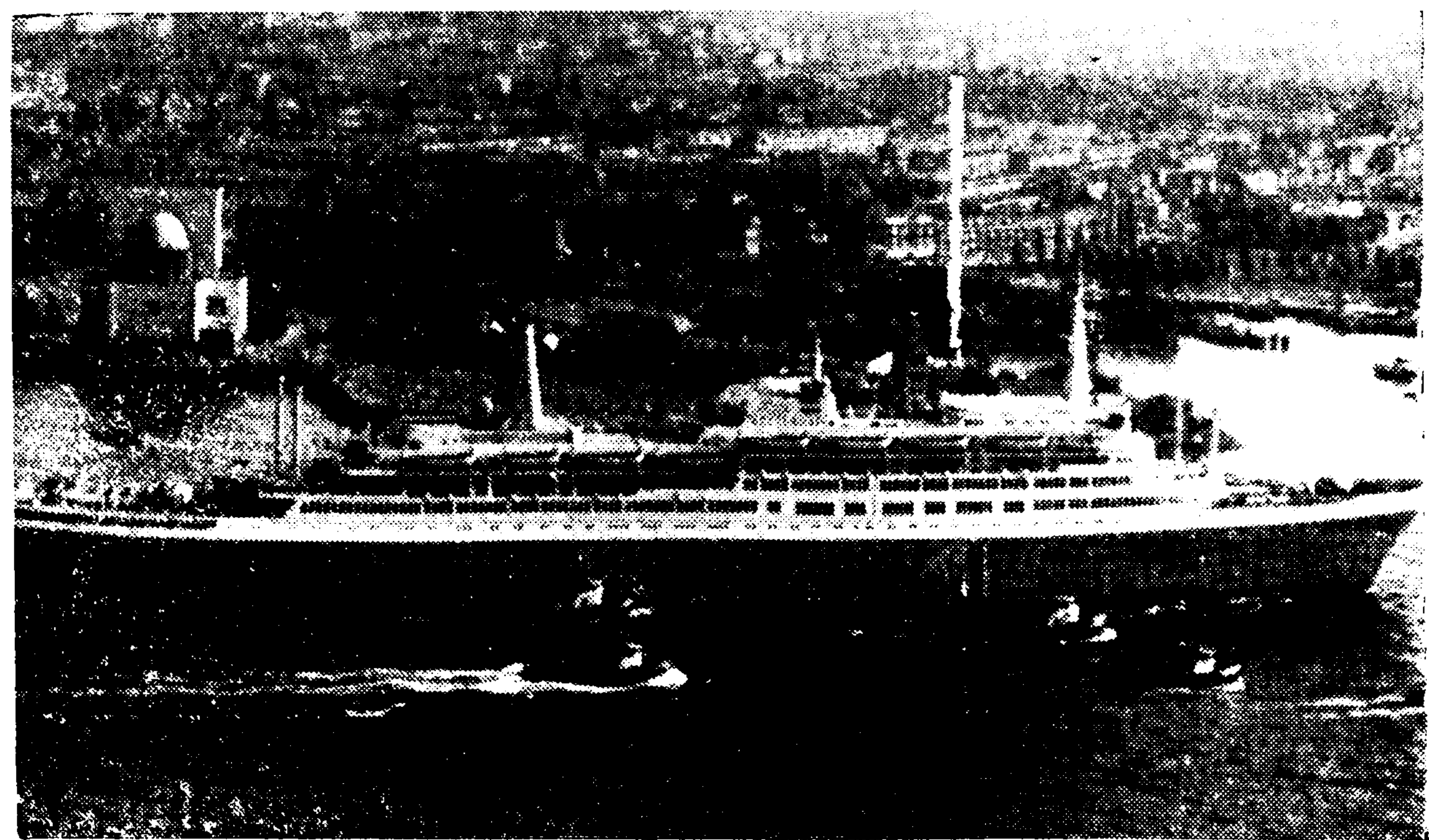
Naar Associated Press uit San José (Costa Rica) meldt heeft zich daar het feit voorgedaan dat de Venezolaanse ambassade verplicht werd zeventien revolutionairen van Nicaragua asiel te verlenen.

De Venezolaanse ambassadeur sprak over opgedwongen bezoekers. Toen de zeventien mannen de ambassade waren binnengegaan werd het gebouw omgeven door eenheden van de Veiligheidspolitie van Costa Rica. De mannen behoren waarschijnlijk tot een revolutionaire beweging bestaande uit inwoners van Nicaragua.

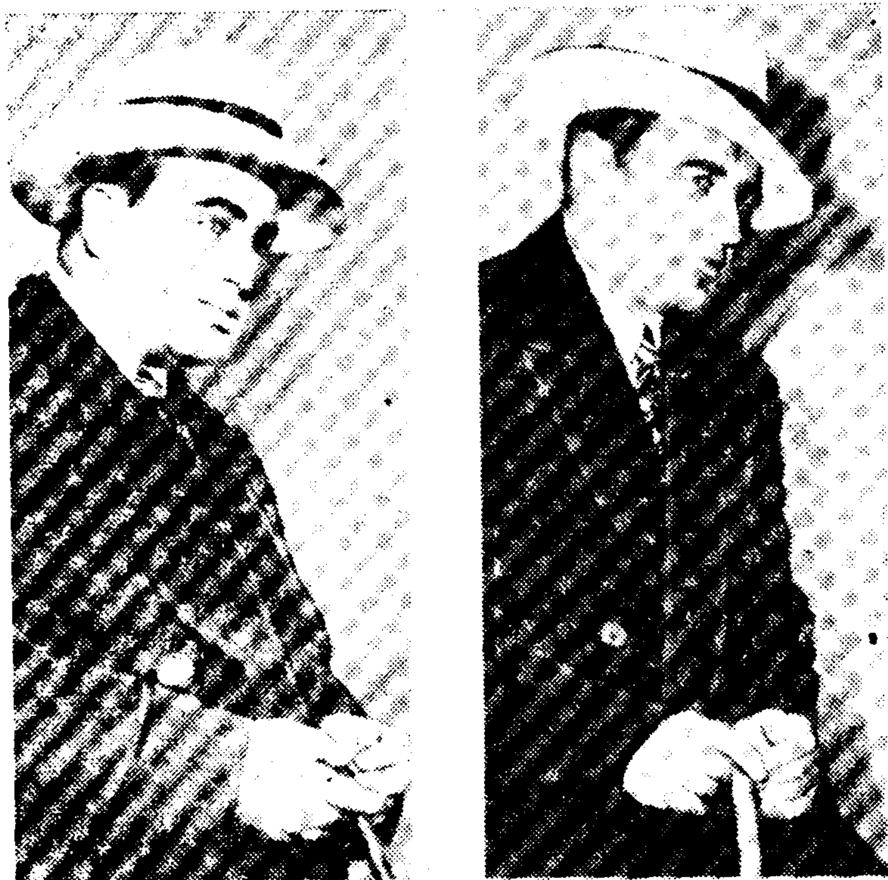
Later werd vernomen dat Venezuela bij Costa Rica heeft geprotesteerd tegen deze handelwijze omdat het de Venezolaanse ambassadeur niet toegestaan wordt de opgedwongen bezoekers elders te huisvesten.

Verbindingen tussen Venezuela en Sto. Domingo verbroken

Het Venezolaanse ministerie van verbindingen heeft dinsdag bekend gemaakt, dat Venezuela alle post- en radiotelegraaf-verbindingen met de Dominikaanse Republiek heeft verbroken.

Majestueus verliet het nieuwe vlaggeschip van de Holland Amerika Lijn de Nieuwe Waterweg te Rotterdam op weg naar ruimer wateren

Links: Al Capone, zoals hij er in werkelijkheid héeft uitgezien. Rechts: de akteur Rod Steiger, die in de film de aartsbandiet uitbeeldt.

AL CAPONE, de man die het gangsterdom heeft uitgevonden

Tot vandaag aan de dag worstelen de Verenigde Staten met het gangsterprobleem, dat haast in alle geledingen van het maatschappelijk leven is doorgedrongen.

Vanaf morgenavond wordt in theater Cinelandia de film vertoond van de man, die tijdens een van Amerika's meest corrupte tijdperken het gangsterdom heeft uitgevonden: Al Capone. De film geeft ons een juist beeld over het ontstaan van het bende-wezen in Amerika. Doch wij moeten hier direkt aan toevoegen, dat dit beeld even afgrijselijk als verhelderend is.

Al Capone was een sluw. Dit wordt bewezen door het feit, dat een van de grootste schurken en een van de koelbloedigste moordenaars, die er ooit geleefd hebben, een blanco-strafregister had. Nimmer heeft de politie de hand kunnen leggen op Al Capone, daar de bewijzen nimmer aanwezig waren. Na jaren van terreur kon Al Capone voor de rechter worden gedaagd. De aanklacht? Belastingontduiking! De koning van de onderwereld werd tot elf jaar dwangarbeid veroordeeld. In de staatsgevangenis van Alcatraz werd Al Capone door mede-gevangenen, wier familieleden hij had laten vermoorden op gruwelijke wijze afgeranseld. Op 25 januari 1947 stierf hij aan de gevolgen van deze afstraffing.

De meester-schurk wordt door Rod Steiger zeer goed uitgebeeld. Zo goed zelfs, dat hij naar onze mening kans maakt op een „Academy Award".

De film moet niet worden bezien als een van de vele gangsterfilms, die de laatste tijd de studio's veelvuldig zijn uitgerold. Het is meer een poging van de Amerikanen geweest de hand in eigen boezem te steken en de corrupte toestanden aan de kaak te stellen. Toestanden, die zelfs door president Eisenhower enige weken geleden nog gehekeld werden.

Amsterdamse Beurs

In een tamelijk levendige markt waren Unilevers en Philips wederom aan de vaste kant, terwijl daarnaast ook olies hoger noteerden. AKU's stelden teleur en bleven onveranderd. Scheepvaarten bleven kalm, doch vast. Cultures waren iets beter gedisponeerd en de Staatsfondsen bleven vast.

Kon. Olie	170.80
Unilever	661 1/2
Philips	669 3/4
Philips Pref.	.270
A K.U.	381 3/8
Scheepvaartunie	150 1/4
K N.S M.	166 5/8
K P.M.	133 1/2
Ned. Handelmij	255
Nat. Handelsbank	166
H V.A.	156 1/2
Amsterdam Rubber	102
Deli Mij	175.75
3e pct Nederl. '47	94 3/8
H A.L.	170 5/8
Walvisvaart	118
A'damse Bank	349 3/4
H B U. Cert.	264 3/4
Billiton 2e	336
Overzeese Gas	267
Borsumij	74 1/2
Lindeteves	142
Rotterd. Bank	319 3/4
Curaçaose Handel Mij	—
Wm. Muller	333
K L.M.	125
Hoogovens	580
Nievelt Goudriaan	145 1/8
Excelsior	138 1/4
Ant. Brouwerij	—
Stokvis R.S.	184
Lening Ned. Ant.	100 15/16
Bank Ned. gem. 4½ pct 58/59	101 1/16
Bank Ned. gem. 6 pct 1957	111 3/8
Bank Ned. gem. 5¼ pct 1958	104 7/8
4¼ pct Nederl. 1959	99 3/8
A.N.P. C.B.S. Beursindices	
Intern. Concerns	460.49
Industrie	232.70
Scheepvaart	162.20
Banken	197.13
Indon. Fondsen	138.91

New Yorkse Beurs

Onder leiding van elektronische fondsen gaf de Newyorkse effectenbeurs gistermorgen een herstel te zien met koersstijgingen tot een punt in de namiddag schommelde de markt rond de koersen van de morgen waarbij de aanvankelijk het sterkst gestegen elektronische fondsen een deel der stijging moesten prijsgeven als gevolg van winstnemingen. Tegen slot werd de stemming onregelmatig en de markt sloot onregelmatig. Het aantal verhandelde fondsen bedroeg 1167, waarvan hoger 534, lager 415 en onveranderd 218. De aandelenomzet bedroeg 1.960.000 en de obligatieomzet dlr 4 190 000. De koersen waren:

American Tel and Tel 8
Anaconda Copper 64 5/8
Bethlehem Steel 50 5/8
Dupont de Nemours 267½
General Electric 80 7/8
General Motors 54 5/8
Internationaal Tel and Tel 33 3/4
Royal Dutch 45 1/8
Shell Oil 81 7/8
Standard Oil of New Jersey 51½
U.S. Steel 103
Canadian Pacific 28
International Nickel 100½
Royal Dutch American shares 73 3/4
KLM 32 1/4
Aluminium Co. 110 1/4
DOW Jones 655.96

„Vreemdeling in Spanje"

(Van een bijzondere medewerker)

Spanje bereizen, in alle richtingen doorkruisen, met de bedoeling een prettige, vooral zonnige vakantie te hebben in schilderachtige oorden met onvergetelijke landschappen en treffend fotogenieke mensenfiguren — het is de wens van velen en die, gezien de niet al te kostbare reismogelijkheden, zelfs binnen het bereikbare ligt.

Hetzelfde doen, doch kennelijk met de opzet nu eens tot klaarheid te komen omtrent dit wonderlijke land en zijn heterogene bevolking, met als enige, niet te onderschatten voorkennis het door studie verkregen inzicht in de geschiedenis van land en volk, is moeilijk meer een vakantietrip te noemen, lijkt veeleer op het zoeken van de draad — bij afwezigheid van Ariadne.

De Engelse schrijver H. V. Morton, al eerder op reis in Afrika en het Midden-oosten, heeft het waagstuk niettemin aangedurfd en de vrucht van zijn poging tot ontraadseling van de Spaanse ziel is een uitstekend geschreven boek, dat in het Engels „A stranger in Spain" en in de Nederlandse vertaling van C. Groot „Vreemdeling in Spanje" heet. 1)

De auteur vatte het probleem aan onder zeer gunstige omstandigheden: behalve een gedegen geschiedkundige voorbereiding, steunden hem bij zijn exploratie de ervaringen opgedaan in C[illegible]nden, èn de hem als Engelsman eigen, welhaast fatalistische trek tot traditie en al wat daarmee samenhangt. Begrijpelijk is daarom, dat hij het Spaanse zuiden „misschien het meest typisch-Spaans" (want het meest Oosters) vindt en een typisch-Engelse voorkeur geeft aan Castilië en andere aan traditie, in alle denkbare vormen, zo rijke landstreken.

Traditie en Oosterse scholing: het zijn de voordelen, die Morton gemaakt hebben tot de schrijver bij uitstek over Spanje en het Spaanse volk in al zijn levensuitingen. Vrucht van deze twee factoren is b.v. de zeer goede beschrijving van de oude Spaanse dans van Oosterse allure (blz.181-182.) Vrucht daarvan is ook zijn bewondering voor de dans der „Seises", in de kathedraal van Sevilla vóór het schier onmetelijke hoofdaltaar uitgevoerd door een zestal koorknapen, gestoken in kleurrijke middeleeuwse costuums (blz. 170).

Bij Morton gaat opmerkingsgave gepaard aan verwondering. Hij schrijft: „Toen ik bij een kiosk wat sigaretten kocht stond daar een goed geklede man die één enkele sigaret kocht, iets wat ik nog nooit had gezien" (blz. 169). Het waarom van deze vertoning interesseert hem niet, maar in de toon waarop hij verder gaat, beluistert men de pas verworven wijsheid, dat Spanjaarden mensen moeten zijn aan wie niets menselijks vreemd is. Zijn manier van vertellen is op vreemde, gedempte wijze boeiend en er is niets, dat niet zijn aandacht heeft. Moet er geoordeeld worden, dan schakelt hij snel de geschiedenis in: zo was het toen — wat is er sindsdien veranderd? Maar de beantwoording van de vraag laat hij over aan de lezer, op die wijze betrokken in zijn reisverhaal.

Wie, zoals Morton, ernstig poogt door te dringen in het op het eerste gezicht chaotische samenstel van het Spaanse volkseigen, kan moeilijk voorbijgaan aan de „corrida", het stierengevecht, door vele Spanje-bezoekers heimelijk als hoofdschotel gedacht, doch in de meeste gevallen geworden tot bitter nagerecht. Aan wat deze Engelse auteur erover zegt, heb ik niet kunnen bemerken, dat hij enigerlei poging zou hebben gedaan inzicht te verkrijgen in de beslist aanwezige diepere betekenis van de tauromachie (begrip dat alles samenvat wat geen niet past in het kader van een reisverhaal, dat een opeenvolging wil zijn van verrassingen en onbekendheden.

Het geheim van het succes van Morton als schrijver van reisverhalen schuilt hierin dat hij heel gewoon doorgeeft wat hij ziet (en hij ziet zeer veel!) en dan de geschiedenis òfwel de bewoners van het land zelf laat oordelen, dit laatste, omdat deze de geschiedenis van hun land maken. De gang van het leven is — overal waar mensen zijn of waren — nooit een andere geweest. Leven, sterven en geschiedenis of legende worden: het is heel natuurlijk en op zich oninteressant. Slechts het „hoe" daarvan is uitermate belangrijk en tot in het oneindige gevarieerd, zoals blijkt uit dit boek van Morton, dat ik zonder aarzeling tot het beste reken, dat ooit over Spanje is verschenen. Wie zich op een Spanje-reis wil voorbereiden behoort het te lezen; wie Spanje hééft bereisd vindt er zijn reisherinneringen, ook de vreemdste, in terug. Doch nimmer het waarom van de dingen, waarop zelfs de geschiedenis het antwoord schuldig blijft.

Het boek is goed vertaald, heeft een uitgebreid zaken- en naamregister en ziet er, met een twintigtal foto's verlucht, keurig verzorgd uit.

1) „Vreemdeling in Spanje" door H V. Morton, vertaling van C. Groot, uitgegeven door H. P. Leopolds Uitgevers Mij N.V., Den Haag, 1958.

Examens

De uitslag van de op 16 en 17 juni op Curaçao en Aruba gehouden examens uitgaande van de Nederlandse Associatie voor Praktijkexamens zijn als volgt:

Curaçao:

Examen Nederlandse handelscorrespondentie:

Geëxamineerd: 4 kandidaten; Afgewezen: 3 kandidaten; Geslaagd: 1 kandidaat, t.w. Mej. L. E. Ezechiels.

Examen Engelse handelscorrespondentie:

Curaçao:

Geëxamineerd: 13 kandidaten; Afgewezen: 8 kandidaten; Geslaagd: 5 kandidaten, t.w. de dames H. M. Ringeling, N. V. Ringeling, C. M. Marten, en de Heren E. Ch. Stomp en F. A. F. Baron Taets van Amerongen.

Examen Spaanse handelscorrespondentie:

Curaçao:

Geëxamineerd: 7 kandidaten; Afgewezen: 4 kandidaten; Geslaagd: 3 kandidaten, t.w. A. C. Limpers en de Heren M. E. Celestina en J. M. J. Sint Jago.

Examen Moderne Bedrijfsadministratie:

Curaçao:

Geëxamineerd: 2 kandidaten; Afgewezen: 2 kandidaten.

Examen Boekhouden:

Aruba:

Geëxamineerd: 4 kandidaten; Afgewezen: 3 kandidaten; Geslaagd: 1 kandidaat, t.w. de heer H. E. Williams.

Curaçao:

Geëxamineerd: 16 kandidaten: Afgewezen: 14 kandidaten; Geslaagd: 2 kandidaten, t.w. de heren R. J. Chap en R. A. Rozier. (RVD).

—x—

In het dorp Nganza in Belgisch Kongo is een achtjarig negermeisje met levensgevaarlijke brandwonden in Veen ziekenhuis opgenomen. Haar moeder en twee mannen zijn gearresteerd. Zij hadden het meisje op een brandstapel geplaatst „om er een boze geest uit te drijven".

AGENDA

VAANDAG:

Cinelandia, 7.00 en 9.00 uur:
„Seminole" in het engels met spaanse tekst.

Roxy, 7.00 en 9.00 uur:
„De avonturen van Captain Clark" (The world in his arms) in het engels met spaanse tekst.

West-End 7.00 en 9.00:
„The lost missile" (El projectil sin rumbo).

Caribe, 8.00 uur:
„Larga es la noche" (Odd man out).

Royal, 8.00 uur:
„El ojo de la tormenta" (Storm center)

MORGEN:

Cinelandia 7.00 en 9.00:
„Al Capone"

ROXY 8.45 uur:
Helvetia Kamerorkest (Curaçaose Kunstkring).

Bonaire

De augustusmaand is een bezoekmaand geweest voor Bonaire. Verleden week werd een bezoek gebracht door Hr Ms „Van Amstel". Hoewel het bezoek slechts van korte duur kon zijn, dus was er toch genoeg tijd voor een voetbalwedstrijd tussen de bemanning van de „Van Amstel" en Club Deportivo di Playa. Als echte amateurs werd er niet gespeeld om de knikkers, maar om het spel.

Op de laatste dag van deze maand zal Zijne Excellentie Gouverneur Speekenbrink een officieel bezoek brengen aan Bonaire. Vanzelfsprekend worden de voorbereidingen voor een mooie ontvangst reeds getroffen.

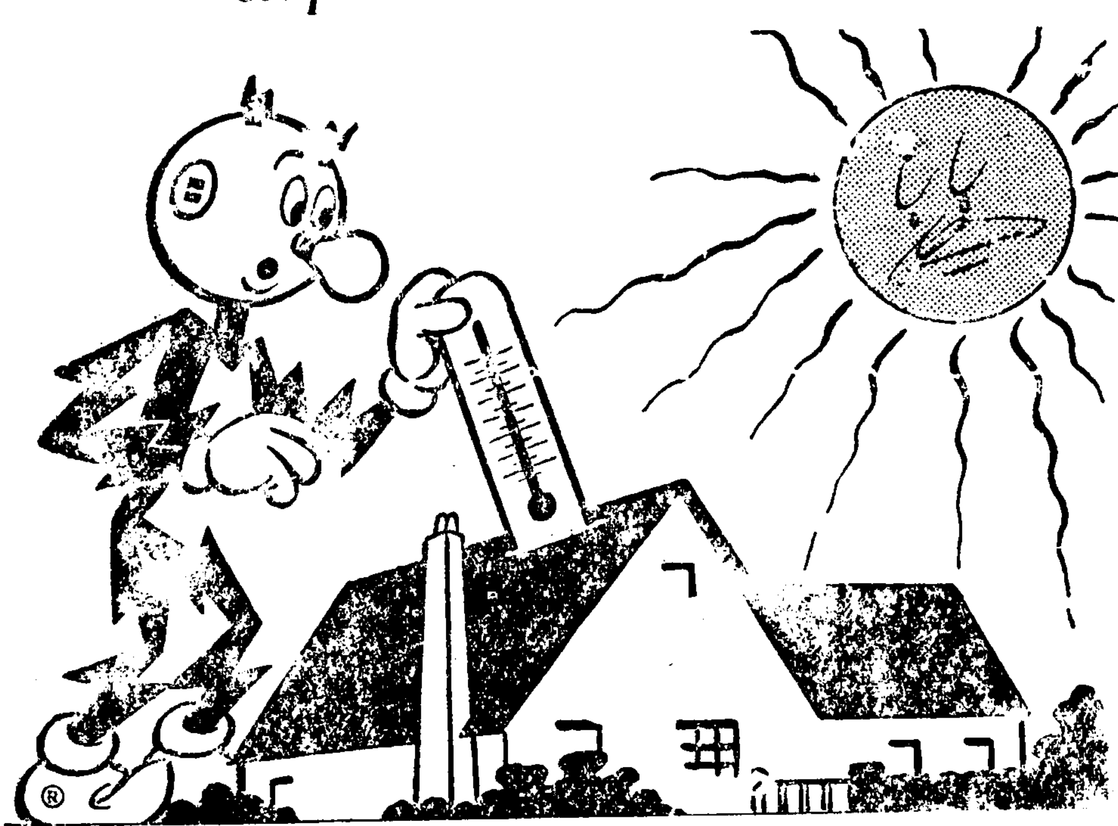
In de maand september — om precies te zijn op 12 en 13 september — zal het Algemeen Nederlands Verbond op Bonaire het zilveren bestaansfeest vieren. Bij die gelegenheid zullen de nieuwe tennisbanen op Kralendijk in gebruik genomen worden. Er zullen dan wedstrijden gespeeld worden tussen H. Gerharts en N. Thodé van Bonaire tegen drie bekenden Curaçaose spelers.

Vierde lustrum bij de politie

Vandaag herdenkt de heer Armando G. Gomez het feit, dat hij twintig jaar geleden bij de politie in dienst trad als hulp-agent. Onder de oorlog heeft hij dienst gedaan bij de Koninklijke Marine. Na de oorlog ging de heer Gomez over naar de Havenpolitie, waar hij nu nog werkzaam is.

Onze gelukwensen bij dit vierde lustrum.

Gaat Entre Nous Juveniles van Spes Patriae winnen?

Naar wij vernemen zal a.s. donderdag de sub-kampioen van Curacao Entre Nous Juvenils de eer van ons eiland hoog gaan houden tegen de Surinaamse tafeltenniskampioenen van Spes Patriae.

Wellicht zullen Coffi, Davelaar en Arvelo slagen waar Bakhuis c.s. faalden. Oorspronkelijk lag het in de bedoeling dat een Curacaos selectieteam bestaande uit Bakhuis, Coffi en Wentwoord het zou gaan opnemen tegen een Surinaams selectieteam, waarin in ieder geval Humphrey Haimé en G. Markiet zouden zijn opgesteld. Door het vertrek van Markiet naar Suriname is dit helaas niet mogelijk, zodat de tallozen die de revanches van de Curacaose spelers op de kampioen van Curacao en Suriname wilden bijwonen hiertoe niet in de gelegenheid zijn gesteld. Dit is heel erg jammer, en zodoende kwam de C.T.T.B. voor de moeilijke beslissing of het selectieteam gehandhaafd moet worden, of dat de sub-kampioenen van Curacao strijd moesten gaan leveren. Na de zware 9-0 nederlaag die Spes Patriae leed tegen de Arubaanse kampioen Bavaria leek het de C.T.T.B. juister om niet de Curacaose selectie op te stellen, doch de subkampioen Entre Nous Juvenils.

Hierdoor zijn de toeschouwers van te voren verzekerd van een volkomen openliggende strijd tussen twee gelijkwaardige tegenstanders, want het wil ons voorkomen dat Coffi, Davelaar en Arvelo met hun aanvallend speltype meer kans op succes hebben dan de verdedigend spelende Millionarios. Na al het geharrewar van Surinaamse zijde over de juiste uitslag van de wedstrijd Los Millionarios-Spes Patriae zullen de Curacaose sportliefhebbers zeker getuige willen zijn van de sportieve wraak, die Coffi en zijn mannen zullen gaan nemen.

Nogmaals, door het opstellen van de subkampioen van Curacao zullen de toeschouwers bij voorbaat verzekerd zijn niet alleen van fraaie wedstrijden, doch ook van spannende, daar de uitslag nu niet van te voren te voorspellen is. Want ook Spes Patriae zal het tot zijn sportieve plicht rekenen om zich in de ogen van het Curacaose publiek te revancheren en te tonen dat zij wel degelijk beter zijn dan de plaatselijke spelers. De vele Rijksgenoten uit Suriname, die op Curacao woonachtig zijn en die de vorige maal twee derde deel van het publiek uitmaakten, zullen ongetwijfeld wederom in grote getale opkomen om hun landgenoten te sterken in de zware en verwoede strijd die hun te wachten staat. In ieder geval zullen diegenen die a.s. donderdag 27 augustus de weg zullen vinden naar club C.P.N. goed en mooi tafeltennis kunnen zien, dat is de vorige maal reeds gebleken. Bij Boekhandel Salas en Sporthuis de Jongh zijn reeds kaarten in voorverkoop verkrijgbaar, evenals aan de bar van club J.P.F., terwijl ook donderdagavond aan de zaal vanaf 7 uur plaatsbewijzen verkocht zullen worden. Wie van hoogstaand en spannend tafeltennis wil genieten is een gang naar club C.P.N. aan te raden.

—x—

—x—

Men heeft een 66-jarige man, die vier minuten „dood" is geweest na een operatie in een ziekenhuis te Glasgow, weer tot leven weten te brengen door middel van hartinjecties en kunstmatige ademhaling, zo hebben twee chirurgen in een artikel in het Britse medische tijdschrift verklaard. Vijftien uur nadat zijn hart had opgehouden te kloppen, zat de man weer rechtop in zijn bed zijn krantje te lezen.

EMMASTAD

Wachtdiensten
Shell Curaçao N.V.
Telegram Afdeling
kantoor open 07.00 - 23.30 tel. 2307
J. J. Roos 23.30 - 07.00 „ 3209
b.g.g. " 2400

Afdeling Personeel
C. G. de Haas, Generaalsweg 33. Voormalig Amerikanenkamp tel 0-43159
B.g.g. nadere inl. tel 2400

Materialen Dienst
J. A. Mensink „ 3270

C.S.M. Rederij Scheepsagentschappen
G. H. van Leeuwen " 2054

Theater Asiento

Woensdag 26 augustus geen voorstelling.

40 jaar Nederlandse burgerluchtvaart in foto's

De KLM organiseert ter gelegenheid van haar 40-jarig jubileum, in de Kolderzaal van de Gravelijke Zalen op het Binnenhof te Den Haag, van 27 augustus t/m 5 september a.s. een fototentoonstelling onder de titel „40 Jaar Nederlandse Burgerluchtvaart in Foto's". De Directeur-Generaal van de Rijksluchtvaartdienst, de heer J. W. F. Backer, zal deze expositie 26 augustus om 16.30 uur in de Rolzaal openen.

Voor de bezoekers zijn aan deze tentoonstelling enkele attracties verbonden. Zo kunnen amateurfotografen door het maken van een geslaagde foto een vliegreis naar Milaan winnen Voor de fotograferende jeugd onder 16 jaar is er de mogelijkheid van een KLM-vlucht naar Parijs.

Ook bezoekers die niet fotograferen, kunnen aan een aant... wedstrijd deelnemen. Voor... naar hiervan wordt een ... per KLM naar Rome beschik...steld.

Op de tentoonstelling, waa... de Koninklijke Nederlan... eniging voor Luchtvaart, ... luchtvaartschool en KLM N.V. deelnemen, zullen een... fraaie foto's (sommige met ... ting van ca. 2 bij 1½ mete... seerd worden, die een b... van zeer uiteenlopende fac... de 40-jarige geschiedenis ... Nederlandse Burgerlucht...

DE LANDHERVORMING IN CUBA

ractie van grote (buitenlandse) plantages wordt gecultiveerd

door Patrick J. Whelan
biezondere N.C.W.C.-korrespondent

Een prominente handelsman in Santiago de Cuba verklaarde in een poging om de duistere weg van de vroegere Cubaanse regimes op economisch gebied te typeren, dat de Cubaanse economie het „point of no return" bereikt had. Dat werd bewezen toen wij een tocht maakten door het heuvelachtige gebied van de provincie Oriente met zijn slechte wegen. Het point of no return" heeft het leven van de gewone man, van de gezinnen zeer aangetast.

De jeep stopte bij een hutje dat uit palmbladen was opgetrokken, aan de weg naar Guantanamo. Daarop verlieten wij de met bomen omgeven weg om een door modder en onkruid vooruit te baggeren naar de eerste hut.

Op een vraag van onze begeleider, aldus de correspondent, antwoordde een dertienjarige jongen dat zijn grootvader op het veld bezig was. De jongen leek niet ouder dan acht of negen jaar.

De hut waar we de jongen aangesproken hadden vertoonde een gat op de plaats waar eigenlijk een deur moest zijn, terwijl we duidelijk konden zien dat het regenwater naar binnengelopen was, om te verdwijnen in een bananen-aanplant. In de kamer — als we dit woord mogen gebruiken voor dit vertrek van zes bij acht voet — lag een jongen uitgestrekt op een plank, die aan de muur vastgemaakt was. Bij onze aankomst scheen hij wakker geworden te zijn. Aan de rechterhand troffen we nog een kamer aan van ongeveer gelijke grootte. Het was de slaapkamer van de grootvader, de ouders, vier broers en een zuster.

Aan de achterkant van de hut „Bohio" genaamd, was een wankel schuurtje aangebouwd met een stookplaats van een paar losse stenen. Een zwarte, gedeukte pan was het enige deel van een normale keuken uitzet, dat aanwezig was. Op onze vraag waar de rest van de familie was, wist hij geen direkt antwoord te geven. Soms gingen zij uit, waarbij hij naar de verte wees, om naar werk uit te kijken.

Ik moet mijn kinderen eten geven.

De andere twee hutten hadden geen huisvader.

In het eerste hut verklaarde een moeder van negen kinderen van drie tot vier en twintig jaar, dat haar man verleden jaar overleden was na een hernia-operatie.

Op de vraag, hoe men dan in het levensonderhoud voorzag, antwoordde de moeder, dat de oudste jongens karweitjes opknappen, waar ze die maar kunnen vinden, zelfs als het moest in Santiago de Cuba.

In het volgende huisje woonde een moeder met vier kinderen, die slechts zei: „Ik moet mijn kinderen te eten geven" toen ze vertelde dat zij spoedig op een koffie-plantage zou gaan werken. Haar werk en dat van haar twaalfjarige zoon zal bestaan uit het verzamelen van koffiebonen voor zeventig cent per blik. Als ze geluk hebben kunnen ze per dag vier blikken bij elkaar rapen; maar over het algemeen is dit werk voor mannen.

Huizen plat gebrand.

Een paar kilometers verderop stopten we, op een modderige weg, bij een huisje, waar twee mannen buiten stonden. Hun hut was iets groter dan die we tot op dat ogenblik bezocht hadden. Het was nieuw de muren van palmhout, het dak van palmbladeren. Er waren echter geen deur of ramen te bekennen. Twaalf mensen leefden en woonden in de twee kleine kamers.

Aan de oudste vroegen we wat voor werk hij deed. Zijn antwoord wat „In het seizoen werken we op de koffie-velden. Op het ogenblik krijgen wij anderhalve dollar per dag". Terwijl hij op zijn zoon en zijn zwager wees, vertelde hij dat die wat werk op de suikerplantage verrichten. De zwager vertelde ons toen dat zij met zijn tweeën $ 1,71 per ton verdienden. „Met ons tweeën doen we acht ton per dag, wanneer we van 's morgens vroeg tot het vallen van de avond werken". „Dat is een beetje meer dan de meeste anderen" voegde hij er trots aan toe. En terwijl hij naar een plek iets verderop wees vertelde hij dat dat de plaats was waar zij vroeger gewoond hadden totdat de troepen van Batista het de laatste herfst tot de grond toe afgebrand hadden. „We zijn net klaar met dit huis", vertelde de vader peinzend. Donker voor zich uit kijkend mompelde hij: „De soldaten hebben de hele omtrek platgebrand, ongeveer twintig huizen. Waarom„ om te voorkomen dat de opstandelingen ergens een plekje zouden vinden waar zij zich konden verbergen of om te eten.

We hebben nu tenminste hoop.

Terloops vroeg ik hem, wat hij van Fidel Castro vond en of die in staat zou zijn hen te helpen. „We hebben nu tenminste hoop" was het simpele antwoord. „Als we wat land krijgen, zoals hij beloofd heeft, zal ik een goede boerderij opzetten, want ik kan alle werkzaamheden van de boerderij" vervolgde hij terwijl hij me wees op de kleine mooie tuin achter het huis.

Omdat ik wel eens wilde weten hoe de geestelijke verzorging zou zijn in dit verre achterland vroeg ik de vader of er wel eens een priester kwam of hoe hij dan naar de mis ging, in aanmerking nemend dat de meeste Cubanen van origine Katholiek zijn". „Nee", antwoordde de vader, „een priester komt hier nooit. Het is te ver. Wel komt er soms een zendeling. Maar ik ben katholiek en we slaan niet veel acht op die zendeling. We vergeten direkt wat hij ons verteld.

We willen ook welvarend zijn.

De zwager vatte het gesprek weer op met de opmerking. „Er zijn vele kleine boerderijen in Amerika. niet? Bijna iedereen heeft zijn eigen boerderij. Daarom is dat land zo welvarend". Na een korte tussenpoze ging hij verder. „Wij zullen ook welvarend worden, wanneer we eigen land hebben." Toen kwam me in gedachte wat een paar dagen eerder de economische adviseur van de minister van Economische Zaken gezegd had „Bijna een half miljoen seizoen arbeiders in de agrarische bedrijven (en hun families) bezitten niet één vierkanten meter grond — terwijl er tien miljoen acres vruchtbare grond ongecultiveerd blijven..."

Half miljoen seizoenarbeiders bezitten geen stukje eigen grond

Nu, op dit ogenblik begreep ik wat hij bedoeld had. Nu ook begreep ik Fidel Castro's toorn toen hij eens verklaarde: „De plantages van de United Fruit and West Indian Companies strekken zich in de provincie Oriente van de Noord- tot de Zuidkust uit op het punt waar het eiland het breedste is."

Om een indruk van deze situatie te krijgen moge het volgend cijfermateriaal waarbij een acre 4860 vierkante yards betekent dienen:

135.000 (85%) boerderijen met minder dan 200 acres; 20% van de gehele akkergrond,

22.400 (14%) boerderijen met 200 tot 1500 acres; 33% van de bebouwde grond,

2.336 (1,4%) boerderijen met meer dan 1500 acres; 47% van de bebouwde grond,

13 Amerikaanse maatschappijen buitten ongeveer drie miljoen acres, wat in dit geval betekent dat ongeveer 50% van alle suikerrietvelden,

9 Cubaanse suikerplantages bezitten anderhalf miljoen acres, wat ongeveer een kwart van de suikerrietvelden betekent.

~~Meer dan~~ 23.000 boerderijen met suikerrietteelt (65%) behalen slechts 8% van de totale suikerproduktie in Cuba.

Van de bijne drie en twintig miljoen acres bebouwbare grond, die in het bezit is van particulieren of corporaties is slechts vijf miljoen acres bebouwd. Slechts een fractie van de grote plantages wordt gebruikt voor de landbouw.

De uitgestrekte plantages, die ongeveer de helft van het land in bezit hebben verlenen aan slechts 28% van de seizoenarbeiders werk. De kleinste boerderijen (85%) van het totaal) geven aan 25% werk.

Het overige deel (47%) van de peons (ongeveer 230.000 mensen) doen seizoenarbeid op de 22.000 boerderijen met minder dan 1500 acres

Dat zijn de condities„ waaronder de overgrote meerderheid van de Cubaanse landarbeiders verplicht zijn te leven; op een niveau dat niet-menswaardig is door armoede en voortdurende honger.

Bevolking verdubbeld.

Tevoren had de vice-president van Molinera Oriental S.A. me verteld dat dertig jaar geleden de bevolking van Cuba uit slechts drie miljoen mensen bestond. „Nu bedraagt die bevolking meer dan zes en een half miljoen mensen". Daarbij moet men rekening houden met het feit dat terwijl de gehele bevolking verdubbeld is, de landelijke produktie ongeveer hetzelfde bleef — zelfs het aantal suikermolens is niet toegenomen...." voegde hij er aan toe. „Slechts de kleine landbouwers met de kleine plantages maken een intensief gebruik van hun land en cultiveren hun land zodat het vruchten afwerpt. Het grootste deel z.g. veegrond wordt sinds jaren niet gebruikt. De suikerproduktie op Cuba is slechts een derde deel of de helft van die in andere landen. Dit systeem moet veranderen en daarom zitten we nu in een agrarische hervorming", aldus deze persoon.

MISSIE OP NIEUW-GUINEA

Vliegtuig speelt enorme rol bij pacificatiewerk

(Van een correspondent in Nederland)

Pater Vergouwen op wilde vaart

De MIVA (Missie Verkeersmiddelen Actie) heeft, al is het geld nog niet bij elkaar, een tweede vliegtuig besteld voor de missie op Nederlands Nieuw-Guinea. Hoe gaat het nu, zo kan men zich afvragen, met het eerste vliegtuig. Daarover geeft pater H. E. Vergouwen O.F.M. in het MIVA-bulletin enkele nadere bijzonderheden. In april van dit jaar heeft hij zijn eerste vluchten gemaakt met de Cessna-180. „Als het weer gunstig is", zo vertelt hij, „start je in de vroege ochtend, zo rond zeven uur van het vliegveld Sentani bij Hollandia voor een tocht van 5 kwartier, die je op een hoogte van 10.000 voet over een verschrikkelijk desolaat, nauwelijks geëxploreerd deel van Nieuw-Guinea voert. Je vliegt over een gebied van poelen en plassen, ruig begroeid, waar slechts enkele zwerfstammen leven. Dan komt, na het passeren van de wilde Idenburg-rivier het gebergte met zijn rug van bijna 4000 m. hoogte. Daarin ligt een pas waar je doorheen moet. Meestal is die opening, geflankeerd door twee hoge pieken, al van verre zichtbaar. Is dat niet het geval, dan wordt het echt wel raadzaam maar terug te keren. Als je de pas door bent, ligt het dal wijd voor je open.

Overal in de vallei zie je tuinen met vernuftig aangelegde irrigatiesystemen. En er tussenin de stevig omheinde dorpen met hun ronde mannenhuizen en langwerpige vrouwenverblijven, die je misschien beter gezinswoningen kunt noemen omdat er alles in gehuisvest is: vrouwen, kinderen en varkens.

Het vliegtuig blijft een bijzondere gast. Zo gauw het toestel aan de grond staat, wordt het door Baliem-mensen omringd. Enthousiast wordt de piloot verwelkomd: de Papoea's pakken je hand en roepen je in hun onverstaanbare taal van alles toe en je kunt je niet voorstellen, dat deze vriendelijk lachende mensen zulke gevreesde krijgslieden zijn, steeds op hun qui vive, altijd zwaar gewapend in harnassen van gevlochten rotan, met boog en pijlen en speren van 4 tot 5 meter lang. En toch is dit zo. Oorlog voeren is in de Baliem — tot op de dag van vandaag! — een zeer normale affaire. De 150.000 Baliemers zijn verdeeld over een aantal volkjes, elk met een eigen territoir en van elkaar gescheiden door een strook niemandsland, waar de stamoorlogen worden uitgevochten.

Ongeveer twee maanden geleden werd de Pax Neerlandica op een zware proef gesteld. De juiste oorzaak van de ongeregeldheden schijnt geweest te zijn, dat een Baliem-meisje de haar toegewezen bruidegom niet wilde trouwen, omdat deze knaap nog geen enkele vijand had gedood. Dat was zonder meer een aanvalssein. Er vielen die dag 22 doden en de hel was los.

In die spannende dagen ben ik met de Cessna een paar keer in de Baliem geweest. Bij al dit pacificatie-werk speelt het vliegtuig nu eenmaal een enorme rol. Aanvoer van mensen en hun benodigdheden is een voorwaarde voor het uiteindelijk succes. Het vliegtuig is in dergelijke gebieden de enige verbinding.

Het bush-vliegen hier is niet direct gepolijst vliegen. We zijn meer van de wilde vaart, antwoordend op de behoeften van het ogenblik zonder te passen in preciese vluchtenschema's en getimede routes. Het ingewikkelde navigeren en koersuitzetten zoals we dat in de lessen voorgeschoteld kregen is hier veelal vervangen door het meer ordinaire huisje-boompje-beestje-vliegen.

De Baliem is grimmig. In '55 vloog een tweemotorige Short Sealand van het zendingsgenootschap Christan and Missionary Alliance tegen een bergwand. Het kostte het leven van de zeer bekwame zendingspiloot Al Lewis. Controleur Consalves heeft geprobeerd dit vliegtuig te bereiken, maar slaagde niet. De Short Sealand ligt in dezelfde Pas-vallei als een Dakota van het Amerikaanse leger, die in mei 1945 is neergestort. Beide wrakken kun je zien liggen op heldere dagen. Het is een triest restant van aluminiumplaten die blikkeren in de zon.

In september bepaalt E.E.G. zijn houding tegen nieuwe Europese gemeenschap

De commissie van de Europese economische gemeenschap zal op 6, 7 en 8 september een speciale bijeenkomst houden over het vraagstuk van de kleine vrijhandelszone Deze commissie-vergadering zal op 17 september worden gevolgd door een bijeenkomst van de commissie en de raad van ministers van de aangesloten landen.

Voor deze data hoeft men geen verklaring te verwachten uit officiële bron, wat in feite de problemen zijn tussen de twee Europese economische gemeenschappen en welke mogelijkheden tot integratie en vermijding van economische blokvorming zijn. De stemming is op het ogenblik wel duidelijk, aldus het persbureau AFP. Men is bereid te praten over een mogelijke vorm van coordinatie of associatie van de handelspolitiek.

—*—

De leider van de Oostduitse communistische partij, de 65-jarige Walter Ulbricht, heeft onlangs te Leipzig zijn Colbert uitgetrokken om deel te nemen aan gymnastiekoefeningen tot popularisering van de leuze, dat sportbeoefening de mens in staat stelt „harder te werken teneinde het socialisme op te bouwen".

Jaarverslag Wit Gele Kruis (Slot)

Uitbreiding der werkzaamheden maatschappelijk gebied

(SLOT)

De afdeling van het Wit Gele Kruis dat vooral zijn zorgen uitstrekt over de organisatie van de kinder-vakantie-oorden was door vele moeilijkheden gedwongen zich in 1958 te beperken tot het houden van twee kampen, waarvan een bestond uit kinderen van Curaçao, het andere uit Bonaireaanse kinderen.

In totaal genoten zo ruim vijftig kinderen van een onbezorgde vakantie. Dat dit ook voor de gezondheid van die kinderen voortreffelijk was bleek wel uit het feit dat zij na het kamp in gewicht waren toegenomen. Volgens het verslag zag het er naar uit dat de stichting dit jaar meer activiteiten zou kunnen ontplooiien door een redelijke daggeldvergoeding van het eilandbestuur van Curaçao.

De werkzaamheden van de Kruisvereniging zijn ook op de zuigeling gericht, waar de Consultatie bureau's zegenrijk werk verrichten. Steeds bredere lagen der bevolking zien het werk dezer bureau's als onontbeerlijk. Deskundig toezicht van de arts zal de jonge moeder bijstaan met raad en daad.

In de loop van het jaar werden bureau's geopend op Brievengat en Zuid Bonam. In tien jaar tijds nam het aantal bureaus toe van vijf tot negen. het aantal consulten van 3048 tot 7643.

De maatschappelijke hulp wordt gegeven door de afdeling San Antonio, die in 1954 werd opgericht. Haar werkzaamheden bestaan vooral in het verzamelen en distribueren van kleding enz. Ieder jaar wordt door deze afdeling een kerstaktie georganiseerd onder de jeugd, die een bijdrage levert door een goed bruikbaar kledingstuk af te staan.

In samenwerking met andere verenigingen werden in het jaar 1958 ruim tweeduizend kledingstukken verstrekt daar waar dat nodig was. Ook de Bovenwinden, Bonaire en zelfs Suriname ondervinden de voordelen van deze aktiviteiten.

In het verslagjaar werden alle maatregelen getroffen, ondanks alle mogelijke remmende factoren zodat men in het begin van dit jaar kon overgaan tot de definitieve opening van Cas pa laga muchanan.

Wat de afdeling Geestelijke Volksgezondheid op Bonaire betreft kan meegedeeld worden dat ruim vijfhonderd bezoeken werden afgelegd. Op 1 januari 1959 waren vijftien mannen, zeventien vrouwen en 1 kind onder toezicht van deze afdeling.

De afdeling maatschappelijk werk op Bonaire legde zich toe op het huisbezoek. Zo werden ruim twaalfhonderd bezoeken afgelegd, terwijl aan zesenveertig gezinnen kledingstukken werden uitgereikt. Dertien patiënten werden op verzoek van dokter David naar Curaçao vervoerd.

Door medewerking van het eilandgebied Bonaire kon men een kookschool beginnen.

In december werd de school geopend door Mevr. Hellmund. Bij de aanvang waren er zevenendertig aanvragen binnengekomen voor deelname, terwijl de maximum capaciteit twintig bedroeg. Twee cursussen worden er dus gegeven.

Dit zijn in vogelvlucht de vele werkzaamheden van de Vereniging het Wit Gele Kruis„ zoals die in het verslagjaar verricht zijn. Ondanks de moeilijkheden werd dit werk bekroond door een noodzakelijke uitbreiding op verschillende punten, zodat steeds meer mensen konden gebruik maken van deze werkzaamheden, terwijl het een verheugend verschijnsel is dat steeds bredere lagen van het publiek deze aktiviteiten meer gaan waarderen.

Drastische maatregelen tegen inflatie in INDONESIE

De Indonesische regering heeft maandag drastische maatregelen getroffen om de stijgende inflatie in de republiek tegen te gaan. Van morgen af zullen bankbiljetten van 1.000 en 500 rupiah respektievelijk 100 en 50 rupiah waard zijn. Het huidige stelsel van uitgifte van exportcertificaten wordt vervangen door de orthodoxe financieringsmethode van de export.

Spaargelden en deposito's boven de 25.000 rupiah zullen worden bevroren en de gelden zullen worden beschouwd als obligatieleningen.

Winkels, restaurants en kantoren in Djakarta sloten maandagmiddag toen Radio Indonesië de maatregel omriep en militaire instanties in de buitengewesten de officiële aankondiging deden. Het zakenleven werd stilgelegd.

In Nederland verwacht men geen nadelige invloed van deze maatregel op de handel. Bedrijven die betrekkingen met Indonesië hebben of hadden, beschikken toch niet meer over banksaldi. Deze zijn bij de nationalisatie verloren gegaan. Deviezen-technisch zal ook in het buitenland wel weinig te merken zijn van de Indonesische maatregel, want de officiële koers van de rupiah blijft gehandhaafd. De weerslag van de maatregelen ziet men vooral intern. nu getracht zal worden de steeds sterker groeiende stroom van rupiahs een inflatoire situatie had geschapen, die met de dag verergerde.

Besprekingen staalstaking zonder optimisme hervat

De onderhandelingen tussen de werkgevers en de vakbond van arbeiders in de Amerikaanse staalindustrie zijn maandag hervat na een onderbreking gedurende de weekwisseling. Men koestert niet veel hoop op een spoedig eind van de staking, die reeds enige weken duurt.

N OF M

door AGATHA CHRISTIE

43

Nogal vaag zei Tommy: „Nu ja, ik heb die gedachte zo maar gekregen naar aanleiding van wat iemand eens gezegd heeft......"

Ze waren nu aan het laatste deel der partij toegekomen.

De overste won.

„Drie en nog twee te spelen," merkte hij met voldoening op.

Zoals Tommy had gehoopt, kwamen de gedachten van Haydock, die nu niet meer door de match in beslag genomen werd, terug op wat Tommy had gezegd.

„Wat voor mysterie bedoel je eigenlijk?" vroeg hij.

Tommy haalde z'n schouders op.

„O, 't was alleen maar, dat niemand iets over hem scheen te weten."

„Hij is in het Rugbyshire-regiment geweest."

„O, weet u dat heel zeker?"

„Nou, ik ...... nou...... neen, zelf weet ik 't niet. Zeg, Meadowes, wat is er eigenlijk? Er is toch niets mis met Bletchley, wel?"

„Neen, neen, natuurlijk niet," ontkende Tommy haastig.

Hij had het balletje aan het rollen gebracht. Hij kon nu rustig aanzien, hoe de gedachten van de overste het naliepen.

„'t Is me altijd wel opgevallen, dat 't een belachelijk typische vent was," zei Haydock.

„Precies, precies."

„Juist, ja, nou zie ik wat je bedoelt. Misschien een beetje te typisch?"

Ik leid het getuigenverhoor, dacht Tommy. Misschien krijg ik toch nog wel iets uit die oude knaap.

„Ja, nu begrijp ik, wat je bedoelt," ging de overste nadenkend voort. „En nu ik er nog eens over denk, ben ik eigenlijk nooit iemand tegengekomen, die Bletchley kende, vóór hij hier kwam. Hij heeft nooit oude vrienden te logeren...... niets van dat alles."

„O!" zei Tommy, en hij voegde er aan toe: „Zullen we nog een laatste partij spelen? Het zou voor mij wel goed zijn wat meer lichaamsbeweging te nemen. 't Is een prachtige avond."

Ze begonnen te spelen en gingen toen uit elkaar om de volgende slagen te doen. Toen ze elkaar bij het einde van de links weer ontmoetten, zei Haydock onverwacht:

„Zeg me eens, wat je over hem gehoord hebt?"

„Niets...... helemaal niets."

„Voor mij hoef je niet zo voorzichtig te zijn, Meadowes. Ik hoor allerlei geruchten, begrijp je? Iedereen komt naar mij toe. Ze weten, dat ik me hier sterk voor interesseer. Wat bedoel je...... dat Bletchley niet is, wat hij schijnt te zijn?"

„'t Was alleen maar een heel oppervlakkige gedachte."

„Wat denken ze van hem? Dat hij een mof is? Onzin, de man is net zo Engels als jij en ik."

„O, ja, ik weet zeker, dat alles in orde is met hem."

„Nu ja, hij zeurt er maar altijd over, dat er nog meer vreemdelingen geinterneerd moeten worden. Denk maar eens, hoe heftig hij tegen die jonge Duitse knaap was...... en overigens geheel terecht, naar 't schijnt. Ik hoorde ondershands van de chef-veldwachter, dat ze genoeg gevonden hebben om Von Deinim tienmaal op te hangen. Hij had een schema in z'n bezit om de watervoorraden voor het gehele land te vergiftigen en in feite was hij aan 't werken aan een nieuw soort gas...... werkte er aan in een van onze fabrieken. Bij de hemel, wat is ons volk toch kortzichtig! Stel je voor, om te beginnen laten ze die kerel de fabriek binnen. Ze gelooft ook alles, die regering van ons! Een jonge vent hoeft dit land alleen maar binnen te komen net voor de oorlog begint; hij jankt een beetje over de vervolging en ze doen allemaal hun ogen dicht en laten hem van al onze geheimen kennis nemen. Ze waren net zo stom als toen met die Hahn......"

Het lag niet in Tommy's bedoeling om de overste op het goed uitgezette spoor vóór te laten komen.

Met opzet miste hij een slag.

„Jammer," riep Haydock. Hij sloeg zorgvuldig. De bal rolde in de „hole".

„Mijn „hole". Je bent vandaag wat van slag af. Waar hadden we het ook weer over?"

Met vaste stem zei Tommy: „Dat er met Bletchley beslist niets mis is."

„Natuurlijk, natuurlijk. Ik vraag me nu af...... ik hèb een ietwat vreemd verhaal over hem gehoord...... destijds heb ik er niets van gedacht......"

Hier werden ze tot Tommy's ergernis geroepen door twee andere mannen. Gevieren gingen ze naar het clubhuis terug en dronken wat. Hierna keek de overste op z'n horloge en merkte op, dat hij en Meadowes moesten opstappen. Tommy had een uitnodiging aangenomen om bij de overste te eten.

Smokkelaars Welvaren verkeerde in de gewone toestand van volmaakte orde. Een flink gebouwde huisknecht van middelbare leeftijd bediende hen met de beroepsmatige handigheid van een kellner. 't Was ietwat ongewoon om zo'n volmaakte bediening buiten een Londens restaurant te vinden. Toen de man de kamer had verlaten, maakte Tommy er een opmerking over.

„Ja, ik had 't geluk om Appledore te krijgen."

„Hoe hebt U hem gekregen?"

„Doodgewoon: hij schreef op een advertentie. Hij had uitstekende aanbevelingen, was ontegenzeglijk veel beter dan de anderen, die gesolliciteerd hadden en vroeg een opmerkelijk laag salaris. Ik heb hem direct aangenomen."

Lachend zei Tommy: „De oorlog heeft ons, dat is zeker, beroofd van de meeste goede restaurantkellners. Practisch alle kellners waren buitenlanders. 't Schijnt de Engelsman van nature niet te liggen."

„'t Is een te slaafs vak...... daaraan ligt 't. Buigen en knippen, dat gaat de Engelse bulldog slecht af."

Toen ze buiten zaten koffie te drinken, vroeg Tommy zachtjes:

„Wat wilde U zo even op de links zeggen? Iets over een vreemd verhaal — 't betrof Bletchley."

„Wat hebben we nu aan de hand? Hallo, zag je dat? Lichtsignalen op zee. Waar is mijn telescoop?"

Tommy zuchtte. 't Scheen in de sterren geschreven te staan, dat hij tevergeefs moest vechten.

(Wordt vervolgd)

AMIGOE VAN DE JEUGD

ALLEEN OP DE WERELD

Een sterke ventilator perste zoveel mogelijk lucht door dat buizenstelsel, maar de lampen wilden alleen maar aan het einde daarvan branden. Het rest van de gang bleef onverlicht. Dat alles remde het werk en op de zevende dag was men pas op twintig meter diepte gekomen. Alleen wegens de koppigheid van de ingenieur werd het werk voortgezet, want de arbeiders dachten allemaal, dat ze nutteloos hun krachten verspilden. Alle opgeslotenen zouden toch wel dood zijn en dan was het voortgaan met waterputten alleen werk voor de doden. De lijken zou men na verloop van tijd wel vinden. Zo dachten er niet alleen de vakmensen uit het mijnbedrijf over, maar ook de bewoners in de stad. Verschillende vaders en moeders van vermiste mijnwerkers droegen al rouwkleren, want er zou toch niemand meer levend naar boven komen.

Ondanks de mening van het publiek en ondanks de opmerkingen van zijn collega's, zette de ingenieur het graafwerk voort.

„Nog een paar dagen, vrienden, en als we dan nog geen nieuws hebben zullen we ermee ophouden. Wat ik vraag voor jullie kameraden, zou ik ook voor jullie vragen indien jullie in gelijke omstandigheden verkeerden!"

Het grote vertrouwen van de ingenieur bewerkte, dat de mannen het werk voortzetten, men ging door met de arbeid.

Op de zevende dag, bij het vervangen van de voorman, meende de laatstgekomene op het moment, dat hij wou gaan hakken, dof geluid te horen, net alsof er op verre afstand geklopt werd. Hij hakte niet, maar luisterde met zijn oor tegen de wand. Omdat hij zich kon vergissen, riep hij zijn kameraad om ook mee te luisteren. Een ogenblik stonden ze stil en ja, daar klonk een zwak geklop met regelmatige tussenpozen.

Het grote nieuws ging van mond tot mond en werd doorverteld ook door hen, die er geen steek van geloofden.

Toen de ingenieur het hoorde, vloog hij de gang in. Wat een geluk! Hij had toch gelijk gekregen! Er leefden dus nog mensen, die door zijn groot vertrouwen en zijn hardnekkig volhouden gered konden worden!

Verschillende personen waren hem achternagegaan. Hij duwde de hakkers opzij en luisterde, maar hij was zo zenuwachtig en ontroerd, dat hij niets hoorde.

„Ik hoor het niet!" zei hij wanhopig.

„Het is de mijngeest," zei een werkman, „die ons wil foppen."

Maar de twee hakkers, die het kloppen het eerst gehoord hadden, hielden vol, dat zij zich niet vergisten en dat er met kloppen op hun geklop geantwoord werd. Die mannen hadden al jaren in de mijn doorgebracht, waren dus mannen van ondervinding en hun woorden hadden gezag. Daarom liet de ingenieur eerst alle mensen uit de gang vertrekken en bleef alleen met de twee hakkers achter. Toen sloegen ze heel hard met hun houweel tegen de wand, met gelijke tussenpozen. Hierop hielden ze de adem in en luisterden met hun oor tegen de steenkool aan.

Na een ogenblik wachten werden ze zeer ontroerd; want op hun geklop werd geantwoord met haastige, zwakke klopjes, ook met gelijke tussentijden.

„Kloppen jullie nu nog eens met langere tussentijden om zeker te zijn, dat het niet de terugkaatsing is van jullie eigen slagen."

De hakkers deden dit en ook hierop werd met hetzelfde haastige getik geantwoord als de eerste keer. Dat was dus geen echo! En men hoefde niet langer te twijfelen: er leefden nog mensen en ze konden gered worden.

Het nieuws vloog de stad door en weer kwam er een massa volk naar de mijn; de meesten waren in nog groter opwinding dan bij het begin van de ramp. Vrouwen, kinderen, moeders en andere familieleden van slachtoffers kwamen bevend en zenuwachtig aangehold met ogen vol hoop ondanks hun rouwkleren.

„Hoeveel waren er nog in leven?"

„Misschien nog wel heel veel."

„O, die van jou is er vast wel bij!"

„En die van mij ook beslist wel!"

Zo ondervroegen ze elkaar en spraken ze zichzelf moed in. Die eerst de ingenieur van kant wilden maken, hadden hem nu wel willen omhelzen.

Maar de man dacht er alleen maar over na, hoe hij de mensen het vlugst kon bereiken. Hij weerde alle nieuwsgierigen, ook ouders, van het terrein en vroeg soldaten om de toegangen tot gebouwen en schachten vrij te houden, opdat men niet gehinderd zou worden bij het reddingswerk.

De waargenomen klopgeluiden waren zo zwak, dat men onmogelijk de juiste plaats kon vaststellen, waar ze vandaan kwamen. Maar men had genoeg aanwijzingen, dat de mijnwerkers moesten zitten in een van de drie omhooglopende zijgangen van de hoofdgang in de oude werken. Daarom zou men nu in drie richtingen verder graven naar de drie vluchtgangen toe. Als men dieper gekomen was en beter kon horen, zou men slechts aan één der drie nieuwe gangen doorwerken en de twee andere laten liggen. Nu werd het werk met nog groter ijver voortgezet en de naburige mijnen stuurden hun beste kolenhakkers om te helpen.

Toen wij in onze schuilplaats het oproepend geklop van de ingenieur hoorden, schreeuwden we van blijdschap, net als we gedaan hadden, toen we de putbakken voor 't eerst gehoord hadden. We zouden gered worden en we meenden al, dat we onze redders heel gauw de hand konden drukken.

Maar na die eerste opwelling van vreugde volgde ook nu weer een inzinking van wanhoop. Het geluid van de houwelen vertelde ons, dat ze nog ver van ons af waren, misschien wel twintig of wel dertig meter. Hoeveel tijd zou er nog verlopen eer ze bij ons waren? De een dacht: een maand; de ander: een week; nog een ander dacht: zes dagen. Wie van ons zou er over zes dagen nog leven? Hoeveel dagen hadden we al zonder eten geleefd?

Alleen de meester sprak ons nog moed in; maar op de lange duur won bij ons de neerslachtigheid het; en ten laatste begon ook hij door lichaamszwakte zijn vastberadenheid te verliezen. Drinken was er volop, maar de honger overheerste ons. We probeerden om vermolmd hout te eten, nadat het in water geweekt was. Carrory klaagde het meest van ons allen en hij had de enige schoen, die hij nog bezat, in stukjes gesneden en zat daar voortdurend op te kauwen. Toen ik zag, waartoe de honger een mens kon voeren, begon ik werkelijk angstig te worden. Vitalis had me eens verteld over schipbreukelingen, die op een zanderig eiland aangespoeld waren en daar absoluut geen voedsel vonden. Tenslotte hadden ze de jongste, de scheepsjongen, gedood en opgegeten.

Nu wij zelf als schipbreukelingen zonder eten zaten, speelde die geschiedenis me geregeld door het hoofd. Als ik mijn kameraden hoorde schreeuwen van de honger, vroeg ik me af, of ook ik niet door hen gedood en opgegeten zou worden. Zeker zouden de meester en oom Caspar mij verdedigen; maar ik had niet veel vertrouwen in Pagès, Bergounhoux en Carrory; vooral in Carrory niet met zijn grote, witte tanden waarmee hij geregeld op stukjes van zijn schoen zat te bijten.

Ongetwijfeld zal men mijn angst krankzinnig vinden, maar in onze toestand geraakten wijsheid en verstand op de achtergrond. Onze akelige omstandigheden werden nog verergerd door het absolute gemis van licht.

Geleidelijk aan waren al onze lampen leeggebrand op twee na en daarom had de meester bepaald, dat die alleen aangestoken mochten worden op ogenblikken, dat er absoluut licht nodig was. We zaten dus voortdurend in een stikdonkere nacht. Dat was niet alleen erg naar, maar ook gevaarlijk, want bij een of andere onhandige beweging konden we in het water rollen.

Na de dood van Compeyrou zaten we op elk plat met ons drieën; we hadden het wat ruimer. In de ene hoek zat oom Caspar; de meester zat in de andere hoek en ik in het midden.

Op zeker ogenblik, toen ik een beetje sluimerde, hoorde ik de meester halfluid praten, net of hij hardop droomde. Meteen was ik klaarwakker en luisterde.

„Er zijn wolken," zei hij, „o, wat zijn die wolken toch mooi! Sommige mensen houden daar niet van, maar ik vind ze prachtig. Ha, ha! Er komt nog wind ook. Des te beter. Van wind houd ik ook erg veel."

Droomde hij nou? Ik schudde hem aan zijn mouw heen en weer, maar hij ging door:

„Wil je me een pannekoek geven met zes eieren erin? Doe er maar acht in, neen, liever twaalf. Ik eet ze straks thuis wel op."

„Hoort u dat, oom Caspar?"

„Ja, hij droomt zeker."

„Welneen, hij is wakker."

„Wat hij zegt, is onzin."

„Maar hij is beslist wakker."

„Hé, meester!" riep oom Caspar.

„Ga je mee eten, Caspar? Kom maar mee; doch ik waarschuw je, dat er storm komt."

„Hij wordt gek," zei oom Caspar; „hij heeft zeker koorts van de honger."

„Neen, hij is vast dood," zei Bergounhoux, „het is zijn geest, die praat. Waar zit de wind, meester; is het de noordenwind?"

„Och, gek, als je dood bent, bestaat er geen wind meer!" riep Pagès tegen Bergounhoux; „en de meester is in het dodenrijk. Daar ga jij binnenkort ook naar toe; dat heb ik je al eerder gezegd."

Wat mankeerde die kerels toch? Begonnen ze nu allemaal gek te worden? Maar dan kwam er ruzie van en zouden ze elkaar vermoorden. Wat te doen?

„Wil je wat drinken, meester?" vroeg ik.

„Neen, dank je, als ik mijn pannekoek opeet, zal ik wel drinken."

Een hele tijd spraken ze alle drie tegelijk, zonder elkaar antwoord te geven, onsamenhangende zinnen. Het ging maar steeds over eten, gered worden, de hemel, de wind. Het leek wel een gekkenhuis.

Ineens kreeg ik het idee om de lamp aan te steken. Die stond naast de meester en er lag een doosje lucifers bij. Zo gauw ze licht zagen, hielden ze hun mond. Na een ogenblik van stilte vroegen ze alle drie, wat er nu eigenlijk aan de hand was, net of ze gedroomd hadden en nu wakker werden.

„Jullie waren aan het ijlen," zei oom Caspar.

„Wie dan?" vroeg de meester.

„Jij, meester, en Pagès en Bergounhoux; jullie zeiden, dat jullie buiten waren en dat het hard woei."

Nu en dan klopten we tegen de steenwand om aan onze redders te vertellen, dat we nog leefden, en we hoorden voortdurend hun houwelen op de steenkool hakken.

Maar we konden niet zeggen, dat het hakken al duidelijker en harder begon te klinken; dus waren ze nog altijd ver van ons af.

Nu de lamp toch aan was, nam ik de schoen om water te scheppen en toen scheen het me toe, dat het water enkele centimeters gezakt was.

„Ik hoor het niet!" zei hij wanhopig.

„Hé! Het water zakt!" riep ik.

Die zit

Jantje had een bal gekregen.
Echt van leer en echt met naad.
En met Piet en Henk en Freddie
Wou hij „kiepren" gaan op straat.
Moeder had hem al gewaarschuwd:
„Vent, dat is verboden spel;
Ga 't maar in de duinen zoeken.
Niet op straat, dat weet je wel."
Jantje wou het beter weten.
Sloop er stiekem tussen uit.
En geen vijf minuten later
Kraakte Jan een spiegelruit.
„Hé, die zit", zei Piet beteuterd
„Maar in 't zijnet, naar ik denk".
En ze namen gauw de benen.
Piet en Freddie, Jan en Henk.
Toch 'n meesterschot, dacht Jantje,
Zo maar met mijn linkervoet.
Jammer van die bal, zo'n kanjer.
Dat ik dat nu treffen moet.
Jantje moest de ruit betalen.
't Was zijn bal en ook zijn schot.
't Kostte 'm zijn vacantierreisje.
Plus zijn bal: dat was het slot.

DAISY

IK ZAL HAAR LEREN OM RIDDERS VAN DEZE ORDE MET HAAR TOVERKUNSTEN IN HAAR MACHT TE BRENGEN. WIJ ZULLEN MET HAAR HANDELEN, ZOALS DE WET VOORSCHRIJFT EN ZOALS HET BETAAMT. DAMIAAN, ZIJ ZAL ALS HEKS WORDEN VERBRAND! STUUR HAAR VADER WEG!

GENADE, EDELE HEREN! MIJN DOCHTER IS GEEN HEKS! ZIJ MAG NIET WORDEN VERBRAND! IN 'S HEMELSNAAM, GENADE! GENADE!

DE OUDE MAN WERD ECHTER VASTGEGREPEN EN WEGGEBRACHT

MAAK DE GROTE HAL IN GEREEDHEID OM DIE TOVENARES VOOR HET GERECHT TE BRENGEN!!

KOENRAAD ONTMOETTE BOIS-GUILBERT...

U MOET WEL WAANZINNIG GEWEEST ZIJN, SIR BRIAN, OM DIE JODIN HIERHEEN TE BRENGEN

IK STA OP HET PUNT TEMPLESTOWE TE VERLATEN EN DAN NEEM IK REBECCA MET MIJ MEE

DAARVOOR IS HET NU TE LAAT! ZIJ ZAL VOOR EEN GERECHT WORDEN GEBRACHT EN DAN VOLGENS DE WETTEN ALS HEKS WORDEN VEROORDEELD TOT DE BRANDSTAPEL

ARME REBECCA! WAAROM HEB IK HAAR IN DEZE SAMENZWERING GEBRACHT? ZIJ MAG NIET STERVEN... MAAR JA, HOE KAN IK HAAR REDDEN?

48. — Zwijgend en vervuld van bange gedachten volgt Eric met Svein en de Deense schipper de krijgers naar het poortgebouw van de kolossale burcht. Even later staan zij tegenover een forse vijftiger, die hen zwijgend en onbewogen met half toegeknepen ogen opneemt. De tweede man in het lage, bedompte vertrek is de piratenhoofdman, die hen gevangen nam. In stilte staren de mannen elkaar aan en Eric vraagt zich af, wat deze vertoning te beduiden heeft, als de vijftiger zich eensklaps bruusk omwendt: „Hoe kom je er bij te denken, dat dit Eric de Noorman is!", snauwt hij zijn metgezel toe.

„Wel, ik herkende hem meteen, heer Rorek", geeft deze verwonderd ten antwoord.

„Dan heb je een gebrek aan je ogen, uilskuiken, ik ken de Noorman van nabij. Deze kerel ken ik niet, verdwijn!"

Niet minder verbouwereerd dan Eric verlaat de piraat tegensputterend het vertrek. Rorek trommelt op de leuning van zijn zetel en kijkt peinzend in de verte. Maar zijn gezicht verraadt niets van zijn gedachten als hij vraagt: „Waar kwamen jullie vandaan?"

„Van het eiland Harragh."

„Waar ging de reis naar toe?"

„Naar Noorwegen, waar mijn zoon, Erwin, regeert!"

Recht kijkt Eric de ander aan, als hij betekenisvol er op laat volgen: „Bij mijn weten heb ik jou nog nooit in mijn nabijheid gezien, vriend."

Rorek negeert deze opmerking.

„Heb je gesproken met de drie gevangenen?"

Ogenblikkelijk is Eric op zijn hoede en hij schudt zwijgend het hoofd.

„Weet je wie het zijn?"

Eric geeft een ontkennend antwoord en Rorek schijnt tevreden gesteld.

„Je krijgt die schurken niet aan het praten", mompelt hij voor zich heen, terwijl hij weer in gepeins vervalt. Dan veert hij opeens overeind en wenkt hen mee te komen. Eric en Svein wisselen een verwonderde blik, als Rorek hun voor gaat naar buiten, naar de landingsplaats. Maar hun verwondering maakt plaats voor grenzeloze verbazing als Rorek een der grootste roeiboten aanwijst en onbewogen zegt: „Deze kunnen jullie nemen. Verdwijn!"

3600. — Heer Bommel trad voorwaarts en mengde zich in het gesprek.

„Sta mij toe, dat ik uw zaken waarneem", sprak hij. „Als heer en als Bommel kan ik niet toestaan, dat een weerloze vrouw ruw bejegend wordt door een ambtenaar. Wat is er aan de hand?"

Juffrouw Doddel ademde verlicht op.

„Fijn, dat u er bent, Ollie", zei ze. „Ik heb voor m'n spaarcentjes een goudmijn gekocht, zie je?"

„Een uitstekend idee", zei heer Ollie warm. „Precies wat ik zelf zou hebben gedaan. Altijd handig, zo'n goudmijn."

„Ahum", onderbrak de heer Dorknoper. „Deze goudmijn is geen cent waard, heer Bommel. De dame is beetgenomen."

„O", zei heer Bommel een beetje beteuterd. Doch toen trok hij zijn gelaat in een strenge plooi.

„Waar bemoeit u zich eigenlijk mee?" vroeg hij uit de hoogte. „Wat hebt u met de goudmijn van deze dame te maken?"

„Veel", hernam de ambtenaar eerste klasse. „Mejuffrouw Doddel is vier termijnen ten achter met haar belastingen. Die moet ze eerst betalen, zou ik zeggen."

„Het is wel droevig", zei heer Ollie. „De ambtenarij wil een oppassend burgeres dus zelfs een eenvoudig genoegen ontzeggen. Waar gaat het heen met dit land? Maar goed, sta me toe, dat ik de belastingschuld van deze dame even voldoe. Voor mij speelt geld geen rol."

Zo sprekende overhandigde hij de ander een bundeltje banknoten. Het gelaat van de heer Dorknoper betrok.

„Het is prettig, dat geld voor u geen rol speelt", zei hij droogjes. „Ik heb hier namelijk een verrassing voor u."

Alleen op de Wereld

(Vervolg van pagina 4)

„Hé! Het water zakt!" riep ik.

„Goeie hemel!" riep de schoolmeester.

Dat gaf weer een beetje hoop. De anderen wilden de lamp nu aan laten om te kunnen zien, hoe hard het water zakte, maar de meester was daar tegen. Nu dreigde er werkelijk grote ruzie te ontstaan; maar als de meester iets vroeg, gaf hij er altijd de reden voor aan.

„Later zullen we het licht hard nodig hebben en als we nu alles gebruiken, wat moeten we dan later beginnen? En zullen jullie niet je geduld verliezen, als je bemerkt, hoe langzaam het gaat? Je moet niet verwachten, dat je het ziét zakken, zo hard gaat dat niet. We zullen gered worden, dus moed houden. We hebben nog dertien lucifers en we zullen er telkens een aansteken, als jullie er om vragen."

Dus de lamp ging uit! We hadden allemaal overvloedig gedronken en het ijlen bleef weg. En gedurende tal van uren, misschien wel enkele dagen, bleven we onbeweeglijk liggen en het geklop der houwelen en het gestamp der putbakken gaf ons de nodige moed om verder te leven.

Langzamerhand werden die geluiden sterker en het water zakte, maar ook onze lichaamszwakte werd steeds groter. Daarom bleef ons de vrees kwellen, of onze redders wel op tijd zouden komen om ons nog levend aan te treffen. Naast de zwakte van het lichaam kwam ook de zwakte van de geest. En de lucht, die wij inademden, was nooit ververst, werd dus van dag tot dag minder geschikt voor de ademhaling en ongezonder. Gelukkig bracht het zakken van het water mee, dat de lucht niet meer zo samengeperst was.

Het geluid van de bakken en van het hakken ging even geregeld door als het tikken van een uurwerk, maar telkens als van voorman gewisseld werd, hield het geklop even op en maakten wij ons bang, dat men ons in de steek liet. Bij een van die onderbrekingen ontstond er een geweldig lawaai, een geronk als van een stormwind in een schoorsteen.

„Er valt weer water in de mijn!" schreeuwde Carrory.

„Dat is geen water," zei de meester.

„Wat dan?"

„Dat weet ik niet, maar water is het niet."

Ofschoon de meester ons al herhaaldelijk bewijzen had gegeven van zijn schranderheid en van de juistheid van zijn zienswijze, geloofde men hem alleen maar, als hij zijn inzicht kon verklaren. Nu bekende hij, dat hij de oorzaak van het geluid niet wist, en daarom namen ze allemaal aan, dat het een nieuwe overstroming was. (Het geluid werd veroorzaakt door een ventilator met raderwerk. Deze moest verse lucht aandrijven naar de arbeiders, die aan onze redding werkten. Maar dat vernamen we pas veel later.) Als 't een overstroming was, moest het water weer stijgen.

„Steek de lamp eens aan!" riep er een.

„Dat heeft geen zin," zei de meester.

„Aansteken! Aansteken!" riepen ze allemaal.

Omdat ze er allemaal op aandrongen, werd de lamp aangestoken. Nu konden we zien, dat het water niet gestegen was, integendeel, het zakte nog.

„Zien jullie nou wel?" zei de meester.

„Straks gaat het wél stijgen, deze keer komt ons einde."

„Voor mijn part zo gauw mogelijk! Ik kan niet meer."

„Geef mij de lamp, meester, ik wil aan mijn vrouw en kinderen schrijven."

Dat zei Bergounhoux.

„Schrijf voor mij ook wat!"

„Voor mij ook!"

Bergounhoux had een stuk papier in zijn zak en een stompje potlood. Eerst schreef hij op, met wie hij opgesloten zat, hij noemde [illegible] derlijk op.

Daarna kwamen een paar regels tot afscheid aan zijn vrouw en kinderen.

„Wat moet ik voor jou schrijven, Caspar?"

„Schrijf maar: Caspar geeft alles, wat hij bezit, aan zijn neef Alex."

Pagès volgde met een laatste groet aan zijn vrouw en kinderen.

„En voor jou, meester?"

„Ik heb niemand, aan wie ik schrijven moet. Niemand zal om mij treuren."

„En jij, Carrory?"

„Ik, Carrory, verzoek om mijn kastanjes te verkopen zonder ze eerst te poffen."

„Zulke onbenullige dingen schrijf ik niet op."

„Dat is niet onbenullig."

„Hoef je van niemand afscheid te nemen? Je moeder?"

„Schrijf dan, dat mijn moeder alles van mij mag hebben."

„En jij, Remi?"

„Remi geeft Capi en zijn harp aan Mathieu. Hij omhelst Alex en verzoekt hem om Liesje te bezoeken, haar van hem te omhelzen en haar de gedroogde roos te geven, die in een doosje in zijn jas zit."

Bergounhoux had een stuk papier in zijn zak en een stompje potlood.

„Nu moeten we allemaal ondertekenen."

Pagès kon niet schrijven en zei: „Ik zet wel een kruisje."

Toen het papier door ons allen ondertekend was, zei Bergounhoux:

„Nu verzoek ik jullie om niet meer tegen me te spreken. Ik wil rustig sterven. Ik groet jullie, kameraden."

Hierop daalde hij van zijn plat naar het onze af en omhelsde ons alle drie, klom terug naar zijn eigen plaats en omhelsde Pagès en Carrory. Vervolgens ging hij languit liggen met zijn hoofd op een hoopje gruis en verroerde zich niet meer.

Het schrijven van de brief en het afscheidnemen door Bergounhoux had ons niet erg opgebeurd.

Aan de slagen van het houweel hoorde je, dat ze wel dichterbij kwamen. Zo verklaarde de meester.

„Als ze zo dichtbij waren, als je gelooft, dan moesten we ze horen roepen; en je hoort niets, net zo min als zij iets van ons kunnen horen."

„Ze kunnen best slechts een paar meter van ons af zitten en toch onze stemmen niet horen. Dat hangt af van de hardheid van de steensoort, waar ze doorheen moeten."

„Ja, maar ook van de afstand."

Gelukkig ging het zakken van het water door. Er was dus geen nieuwe overstroming geweest. We kregen een bewijs, dat het water zelfs al beneden het dak van de hoofdgang gedaald was.

We hoorden geritsel op de helling van onze gang en het water klotste, alsof er stukjes kool in vielen. Men stak de lamp aan en toen zagen we vlak bij het water enkele ratten in onze gang lopen.

Die hadden, net als wij, een toevlucht gevonden aan het einde van een oplopende gang en nu het water lager was, gingen ze erop uit om voedsel te zoeken. Dat zij bij ons konden komen, was het bewijs, dat het water niet meer tot het dak van de hoofdgang stond. De komst van de ratten kondigde ons het naderend einde aan van de watersnood.

„Bergounhoux," zei de meester, terwijl hij zich oprichtte tot het bovenste plat, „je moogt weer moed hebben."

En hij legde hem uit, dat de ratten onze naderende bevrijding kwamen melden. Maar Bergounhoux bleef moedeloos:

„Wat geeft het telkens hoop te krijgen en daarna weer tot wanhoop te vervallen? Ik wil niet meer hopen. Ik reken er op te moeten sterven. Komt dan toch de bevrijding, des te beter."

Ik wou naar beneden gaan om te kijken, hoe ver het water al gezakt was. Nou, dat was een heel eind, want ik zag een open ruimte tussen het water en het dak van de hoofdgang.

„Vang een paar ratten," riep Carrory, „dan kunnen we ze opeten."

Maar voor rattenvanger was ik niet vlug genoeg. Nieuwe hoop bezielde me en de lege ruimte boven het water bracht me op een idee. Ik klauterde weer naar de anderen.

„Meester, ik heb een voorstel. De mogelijkheid bestaat om door de hoofdgang naar de ladders te zwemmen. Ik zie best kans om die zwemmend te bereiken. Dan zou ik boven kunnen vertellen, in welke opgang jullie zitten, en kunnen de helpers gauwer bij jullie zijn."

„Dat verbied ik je! Dat is te gevaarlijk!"

„Maar, meester, ik kan even hard zwemmen als u lopen, en ik voel me in het water net zo op mijn gemak als een paling."

„Zou je niet bedwelmd raken door de ongezonde lucht of door gas?"

„De ratten komen er toch ook door? Dan zal de lucht voor mij ook niet te slecht zijn."

„Remi," riep Pagès, „doe het maar! Je krijgt mijn horloge, als je 't doet."

„Caspar, wat zeg jij ervan?" vroeg de meester.

„Wat kan ik er van zeggen? Als hij denkt, dat hij het tot de ladders volhoudt, laat hem dan gaan. Dan mag ik hem niet tegenhouden."

„En als hij dan verdrinkt?"

„Als hij hier blijft, kan hij ook sterven, als we nog lang moeten wachten."

De meester zat even na te denken; toen nam hij mijn hand en zei:

„Je bent een dapper kereltje! Ga je gang maar, als je beslist wilt. Het zou niet de eerste keer zijn, dat het onmogelijke toch gelukt."

Hierop sloot hij me in zijn armen.

Vervolgens omhelsde ik oom Caspar, trok mijn kleren uit en ging het water in.

„Jullie moeten voortdurend blijven roepen," riep ik nog, voordat ik mijn armen begon uit te slaan, „dan kan ik jullie vinden, als ik misschien terug moet keren."

Want de ruimte tussen het water en het plafond van de hoofdgang was misschien niet overal groot genoeg om me vrij te kunnen bewegen.

Na enkele slagen merkte ik, dat ik wel kon zwemmen zonder mijn hoofd te stoten, als ik maar kalm aan deed. De poging, die ik nu ondernam, kon dus eindigen met onze bevrijding of met mijn dood.

Ik draaide me nog eens om en zag het licht van de lamp weerkaatsen in het zwarte water. Dat licht was voor mij een vuurtoren.

„Gaat het goed?" riep de meester.

„Ja!"

Daarna zwom ik verder.

Nu moest ik goed opletten, want al gauw zou ik aan een punt komen, waar verschillende gangen elkaar kruisten. Om mijn richting te bepalen had ik niet genoeg aan het plafond en de wanden, maar op de bodem lagen rails en als ik die volgde, kwam ik zeker bij de ladders. Van tijd tot tijd liet ik me even zakken om met mijn voeten de rails te voelen.

De stemmen achter me verzwakten en het geluid van de puttende bakken vóór me werd sterker; ik ging dus goed vooruit. Toen ik een poos later weer eens voelde, miste ik de rails. Daarom dook ik om met mijn handen te zoeken. Mis! Geen rails meer! Dan was ik tóch in een verkeerde gang! Voor alle zekerheid zoog ik mijn longen vol met lucht en dook nog eens. Geen rails!! Dus moest ik terug.

Mijn kameraden hoorde ik ook niet meer. Ineens werd ik vreselijk bang. Welke kant moest ik dan uit?

Gelukkig! Daar begonnen de stemmen van mijn kameraden opnieuw; dus díé kant uit. Na een slag of twaalf dook ik nog eens en de rails waren er weer!

Dan moest hier het kruispunt zijn. Maar de wanden van de gang waren aan weerszijden gesloten. Dus volgde ik voorzichtig de rails, tot ze ophielden. Ook hier geen zijgangen. Daaruit bleek, dat de rails door het water losgewoeld waren en niet meer op hun plaats lagen; ze waren zeker door het water weggespoeld. Maar dan had ik geen gids meer naar de ladders!....

Er zat niets anders op dan terug te keren en van mijn plan af te zien. Op de terugweg zwom ik veel vlugger, omdat ik nu wist, dat die veilig was.

Hoe dichter ik bij mijn kameraden kwam, hoe meer ik de indruk kreeg, dat hun stemmen levendiger en harder klonken. Het leek wel of ze nieuwe krachten hadden opgedaan. Toen ik om de hoek kwam bij onze vluchtgang, gaf ik een schreeuw om mijn terugkomst aan te kondigen.

„Hier komen, gauw, gauw!" riep de meester.

„Ik kon de goede gang niet vinden!" zei ik teleurgesteld.

„Dat hindert niet! Onze redders zijn al dichtbij! Ze horen ons roepen en wij horen hen ook. We zullen al gauw met ze kunnen praten!"

Wat was ik tóén gauw het water uit. Bij mijn kameraden luisterde ik mee. Ja, de houweelslagen kwamen veel harder door en de stemmen van de redders klonken nog wel zwak, maar je kon ze toch al elk afzonderlijk onderscheiden.

Na het eerste ogenblik van opwinding voelde ik me ijskoud en er waren geen warme kleren om me te drogen en te verwarmen. Ik moest gaan liggen en de anderen stopten me van het hoofd tot de voeten onder een deken van kolengruis.

Julius en Augustus

Meester had het in de klas over de inleiding van het jaar gehad.

De kinderen hadden de twaalf maanden in volgorde moeten opzeggen en nu en dan had er eentje nog al eens een vergissing begaan, als hij of zij moest zeggen, hoeveel dagen elke maand telde.

„September is dus de negende maand", merkte meester op. „October de tiende, November de elfde en December de twaalfde. Voor iemand die Latijn kent, moeten de namen van die vier laatste maanden van het jaar wel heel zonderling klinken, want de Latijnse woorden septem, octo, novem en decem betekenen: zeven, acht, negen en tien, en zo zouden we dus geneigd zijn om te zeggen, dat September, October, November en December de zevende, achtste, negende en tiende maand van het jaar moesten zijn. Dat was ook zo........ tweeduizend jaar geleden, om precies te zijn: tot vijfenveertig jaren vóór onze jaartelling.

We hebben onze maandnamen van de Romeinen gekregen en in dat jaar veranderde de eerste Romeinse keizer Julius Caesar van dat woord Caesar is ons woord keizer afkomstig — de kalender en werden de maanden September, October, November en December naar de negende, tiende, elfde en twaalfde plaats verschoven; maar hun namen die niet hun plaats helemaal niet meer in overeenstemming waren, behielden ze!

Juli was vóór de hervorming door Julius Caesar de vijfde maand en hette Quintilis, naar 't Latijnse woord quintus, dat vijfde betekent, en Augustus, de zesde maand, heette Sextilis, naar het Latijnse woord sextus, zesde.

Omdat Julius Caesar zich voor de verbetering van de kalender zo verdienstelijk had gemaakt, werd de maand Quintilis naar hem in Julius veranderd; en ter ere van zijn neef, aangenomen zoon en latere opvolger Octavianus, die van de Romeinse senaat de titel Augustus, de verhevene, kreeg, werd aan de maand Sextilis de naam Augustus gegeven.

Augustus en Augustinus en hun afleidingen August, Augustijn en Guus, en de meisjesnamen Augusta, Guusje en Guste betekenen dus: de verhevene, de heerlijke. Gustaaf is geen afkorting van Augustus, maar is van Oudgermaanse afkomst; het is een samenstelling van de woorden gudr, strijd, en stafr, staf, en betekent: drager van de krijgsstaf. Evenals Augusta betekent ook Elvira met de afkortingen Elvi en Elfje: de verhevene.

Julius betekent: jongeling en hetzelfde betekenen Julianus en het Franse, maar toch ook bij ons heel veel gebruikte Jules. Julia en Juliana betekenen jonkvrouw, de jeugdige, en hetzelfde dus ook de afleidingen Juultje en Juliet.

Vermoedelijk hebben de Romeinse goden Janus en Mars hun namen aan de maanden Januari en Maart gegeven. Deze namen zijn echter in onze taal niet ingeburgerd. Zoals ik al eens verteld heb, is onze naam Janus van Hadrianus een afkorting".

„Madelei

Rond 1800 waren Canada en de Verenigde Staten nog woeste streken, bedekt met eindeloze bossen en steppen en bewoond door wilde Indianenstammen, die oorlog voerden met elkander en de blanke indringers met alle middelen die zij konden bedenken, bestreden. Europeanen die de Oceaan waren overgestoken om hier in dit onbekende land een nieuw leven te beginnen en die er huizen bouwden en boerderijen stichtten, moesten er altijd op bedacht zijn dat zij de een of andere dag konden worden aangevallen door de Roodhuiden, die hele boerderijen uitmoordden en platbrandden. Daarom waren die boerderijen altijd omringd door een stevige palissade van hout, met uitkijktorens en schietgaten en leek zo'n huis meer op een vesting dan op een boerderij.

De Fransen, die het land rondom de St-Laurensrivier in Canada in bezit hadden genomen, bouwden stevige forten om de burgerbevolking te beveiligen. En dagelijks trokken patrouilles soldaten uit het fort om de omtrek te verkennen.

Op een mooie Octobermorgen zat Madeleine de Vercheres, die in zo'n fort leefde waar haar vader commandant was, aan de oever van de St-Laurensrivier en tuurde over het water naar vrienden, die hen zouden komen bezoeken. Het fort heette Castle Dangerous — het gevaarlijke kasteel — omdat het de meest vooruitgeschoven post was die de Fransen hadden bereikt, midden in het gebied waar de Indianen nog heer en meester waren.

Plots hoorde zij schoten in een bosje niet ver van haar vandaan. Zij bedacht zich geen ogenblik, sprong op en rende wat zij kon naar het fort terug. Geen ogenblik te vroeg. Kogels floten om haar oren, maar veilig bereikte zij de poort en hijgend sloot zij die achter zich.

Maar wat nu?

Moeder was bij familie in Quebec. Vader was er met zijn manschappen op uitgetrokken en zou pas over een dag of tien terug zijn. En dus moest zij, een meisje van veertien jaar met twee jongere broertjes en twee soldaten die in het fort waren achtergelaten, de aanval van de Indianen afslaan. En dat die aanval zou komen, daaraan twijfelde zij geen ogenblik.

„We zullen onze huid zo duur mogelijk verkopen," zei Madeleine en duwde haar twee broers een geweer in de handen. „Munitie is er genoeg. Zorg, dat elk schot raak is."

Ze wees de twee soldaten, die bleek van schrik in een hoek waren gekropen, hun plaatsen aan en posteerde zichzelf met haar broers, geweer in de aanslag, voor een van de vensters. Toen zag zij de vrienden, die op visite zouden komen, aan wal stappen.

De Indianen zullen hen zeker vermoorden, dacht zij, ik moet hen helpen.

Ze vroeg de twee soldaten om mee te gaan naar de rivier, maar die weigerden.

„Dan ga ik alleen," antwoordde Madeleine.

„Dat is zelfmoord," zei een van de soldaten. Madeleine keerde hem verachtelijk de rug toe en stapte door de poort naar buiten, hoewel zij wist dat de Indianen aan de voet van de heuvel, waarop het fort was gebouwd, in hinderlaag lagen. Maar het dappere meisje rende de heuvel af om haar vrienden te gaan begroeten.

„Indianen," zei zij hijgend, „loop gewoon door. Doe of je niets hebt gemerkt."

Zij wandelde, drukpratend met haar kennissen, weer naar boven en het ging precies zoals zij had verwacht: De Indianen dachten dat ze, zoals zo dikwijls tevoren, in een val werden gelokt en durfden niet aanvallen. Veilig bereikten zij zo met zeven man, waaronder vier kinderen, weer het kasteel.

Om beurten hielden zij nu de wacht. Madeleine, haar twee broertjes en de jonge vader van de vier kinderen, die echter nooit een geweer in zijn handen had gehouden. De soldaten durfden zij niet te vertrouwen. Ieder half uur marcheerden zij langs de palissade en riepen: „Alles wel, alles wel."

De Indianen dachten dat het fort vol soldaten zat, en durfden geen aanval wagen. Zeven dagen en zeven nachten hielden zij dat zo vol. Ze sliepen nauwelijks en kregen te kort aan voedsel, maar Madeleine hield er de moed in.

„Iedere dag kan vader terugkomen," zei zij, „laten we volhouden."

En dapper stak zij haar geweer weer door het venster om de Indianen te tonen dat ze nog steeds waakzaam waren.

De achtste dag hoorden ze aan de kant van de rivier stemmen.

„Als dat versterkingen zijn voor de Indianen, zijn we verloren," zei Madeleine. „Maar we zullen ons tot het uiterste verdedigen."

Het waren geen Indianen. Veertig gewapende Franse soldaten sprongen uit de kano's en marcheerden naar het fort.

„Goddank," riep Madeleine en opende wijd de poort voor hun redders.

Toen de Franse kapitein zag, dat de commandant van het fort een meisje was van veertien jaar, en toen hij hoorde dat zij het bestaan had om zeven dagen lang een troep van meer dan honderd Indianen op een afstand te houden, riep hij vol bewondering uit:

„Geen man had dat ooit beter kunnen doen."

Hij trok al de onderscheidingen, die hij in lange jaren van harde dienst en bittere veldtochten in dit barre land had verdiend, van zijn uniform en speldde ze Madeleine de Vercheres op de borst.

„Wij Fransen zijn trots op je," zei hij ontroerd.

Piet Broos

Het trotse appeltje

Ze lagen met z'n allen in
Een schaal op het buffet,
Daar waren ze die morgen vroeg
Door moeder neergezet.
Twee mooie sinaasappelen,
'n Banaan, een mandarijn,
En dan een glimmend appeltje,
Dat glansde als rood satijn.
De mandarijn zette het eerst
'n Gezellig praatje in;
De sinaasappels, de banaan
Was dit wel naar de zin.
Alleen de appel zei geen woord,
Die voelde zich te fijn,
Want die had ook een jurkje aan
Van glimmend rood satijn.
„Zeg", zei banaan een tikje boos,
„Waar is die hoogmoed voor?
Wij allen gaan dezelfde weg,
Rechtstreeks het keelgat door."
„Neen," zei de appel,
„je hebt 't mis,
Mij zullen ze wel sparen,
Ik ben zo mooi, dat men mij vast
niet langers zal bewaren,
De sinaasappels zeiden niets,
Die lieten d'appel praten,
De mandarijn en de banaan
Konden hun lach niet laten.
Want zie daar greep
een kleine hand
Al in de schaal met fruit
En haalde er het allereerst
De mooi appel uit.
En grage tandjes zetten zich
Met smaak in 't rood satijn,
Een blijde stem riep: „Moederlief,
Dat appeltje smaakt fijn..."
Zo zie je alweer, die hoogmoed kon
De appel toch niets baten.
Alwas hij mooi:
toch moest hij 't eerst
Zijn appelleven laten...

R. F.

Het Varken en de Wolf

Een hongerig wolf sloop op zekere dag heel voorzichtig rond 't hok, waarin een groot varken liep met een aantal lekker en mals uitziende biggen.

Het water liep de wolf over de tanden en hij dacht: kon ik daar maar eens eventjes bij, wat zou ik smullen.

De wolf was niet dom. Hij stak zijn kop door een opening tussen twee paaltjes, grijnsde zo vriendelijk mogelijk en knikte het grote varken toe, alsof zij hun leven lang beste maatjes waren geweest.

„Hallo," zei de wol, „hoe gaat het? Ik zie je hier elke dag in dat hok lopen en ik dacht bij mezelf: toe wolf, doe nu eens een goede daad. En hier ben ik. Wat zou jij er van zeggen, als je er eens een poosje tussenuit trok naar dat prachtige moeras in de buurt, terwijl ik in jouw plaats op de kleintjes pas?"

Maar het varken was ook niet zo dom.

„Scheer je gauw weg, wolvenpak," knorde het varken. „Ik kan best zelf op de kleintjes passen. Pas jij maar op die van jou en als je naar die van mij wilt kijlaten leiden door vleiende woordken, doe het dan maar op die van jou en als je naar die van mij wilt kijken, doe het dan maar op een behoorlijke afstand."

Waaruit we weer leren, dat we ons niet om de tuin moeten jes en vriendelijke gezichten maar dat we moeten denken aan de reden waaróm iemand zo vriendelijk en tegemoetkomend is. Dat zal ons vaak veel moeite en leed besparen.

KAMRAADSEL

1 Specerij
2 Vrucht
3 Dief
4 Heel dik touw
5 Elkeen
6 Vrucht van de eik
7 Roofdier

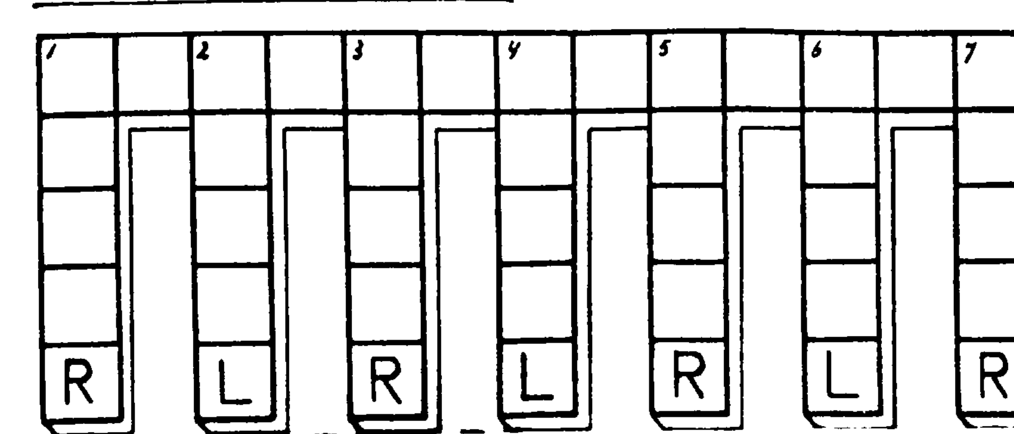
Als je in dit kamraadsel op de rijen van boven naar beneden de gevraagde woorden invult, dan lees je op de bovenste rij van links naar rechts de naam van een vogel. De laatste letters, beurtelings een R en een L, zijn al op hun plaats gezet.

BESTE NEEFJES en NICHTJES

Het is voorgevallen, dat verschillende „Amigoe Kinderkrant lezertjes zijn komen opdagen met de mededeling, dat ze de puzzle niet goed begrepen. De puzzle is niet moeilijk, maar door een kleine fout is de kam van dit raadsel weggevallen. Onder deze brief zien jullie dan een rectificatie van de puzzle. Ik hoop dat jullie je best zullen doen om toch de oplossing voor maandag dertig augustus in te sturen.

Tante Corry.

Ontspannend en goedkoop

KRUIDEN ZOEKEN IN TIROL

Van lap tot loper voor een luttel bedrag.

Dorpsweefster maakt vloerkleden van oude lappen

(Bijzondere correspondentie)

„Een sterke vrouw — wie kan haar vinden — als iets uit verre en vreemde landen — zo is haar waarde — het hart van haar man stelt op haar zijn vertrouwen — en in al zijn behoeften zal worden voorzien — zij bezorgt hem geluk en geen ongeluk — al de dagen van haar leven......"

Terwijl een jonge, wat monotone stem verder gaat met lezen, proberen wij, verrast eerst en dan nieuwsgierig, uit te maken aan wie die stem toebehoort. Het meisje staat een paar rijen achter ons. Met een ernstig gezicht, en toch onbevangen, kwijt ze zich van haar taak: het voorlezen van het epistel op de feestdag van Moeder Anna. Haar modieus gekapte haren en haar streek-accent lijken met elkaar in tegenspraak; voor onszelf hebben we uitgemaakt, dat het de onderwijzeres van het bergdorpje moet zijn, die ons op deze zondag de taken van de sterke vrouw voorhoudt.

Het is heel stil in het kerkje, op die ene stem na. De kinderen in de voorste banken samengepakt, wagen het niet om te giebelen met elkaar. We hebben een stil vermoeden, dat het ze, bij hun thuiskomst, slecht zou vergaan. De vrouwen, van wie er tussen haakjes maar twee of drie een hoed op hebben, zitten strikt gescheiden van de mannen. Het is een procédé, dat ons altijd doet denken aan één hoofd met twee vlechten, keurig gescheiden zo van voren gezien, en van achteren samengebonden met een grote kleurige strik. Diezelfde middag bleek, dat de gescheidenen elkaar in een zomers dansfeest al ras weer hadden weten te vinden. Maar voor het moment nog is alles muisstil. Het kerkje is doortrokken van een vertrouwd soort plechtigheid, die de vreugde om een gonzende zomer-zondag niet buitensluit.

Want dat moet men de Tirolers nageven: zij genieten iedere dag opnieuw van hun eigen land. Talloos zijn de keren, dat wij een man aantreffen met een zeis over de schouder, of een vrouw met een volle boodschappentas, die er een ogenblik bij is gaan zitten om uit te kijken over wat God de Tirolers heeft toevertrouwd. Zij zijn de eersten om hun mooie land te roemen, en er hun hart aan op te halen ook. Wie de weg vraagt, krijgt vanzelfsprekend de mooiste route aangewezen. Wie daar een beetje moeite voor wil doen, kan in de bloeiende overvloed die weiden en bosranden bedekt, een uitgebreide verzameling geneeskrachtige kruiden vinden. Het kruidenzoeken dient, geloven wij, een dubbel doel. Het is, behalve een heerlijk-ontspannende bezigheid, een patent middel om de rekening van drogisten en apothekers te drukken. Vooropgesteld natuurlijk dat men zich aan de regels houdt: geen thee zet van de belladonna, ook niet van het vingerhoedskruid, en de knoflookzwammetjes alleen gebruikt om er het vlees mee te kruiden, en er geen haarwater van maakt.

De wereld van de geneeskruiden is voor de stadse leek bijna verloren gegaan. Een hele wetenschap, beoefend waarschijnlijk zolang er mensen leven, komt tot ons alleen nog maar in de doorgaans prijzige zalfjes en poeders van de farmaceut. Wij vertrouwen meer op de pil dan op de levende plant. En toch zijn het vaak dezelfde kruiden, maar dan in geciviliseerde vorm, die wij van onze dokter voorgeschreven krijgen. Wie weet er nog dat hij voor de vlierstruik eigenlijk zijn hoed moet afnemen, omdat men er het merg, de wortels, de bloesems en de bessen van gebruiken kan? En lijkt het niet een beetje onzin om ergens te gaan kopen wat men, op een verfrissende wandeling nog wel, gratis vinden kan?

Maar deze zondag is te mooi voor zulke gedachten. En bovendien is het feest, vanmiddag. Daar komt nog bij, dat de op die open landweg al bijzonder actieve steekvliegen een groot deel van de aandacht opeisen. Met armen en benen wiekend als windmolens, bereiken we tenslotte een schaduwrijk pleintje; hier, onder de bomen, zal het beter gaan. Het gáát er trouwens al uitstekend, zo te zien. Vandaag wordt het feit herdacht, dat de Landeshauptmann Alois Kluibenschädl vóór honderdvijftig jaar stierf in de oorlog, die Tirol vocht om zich van Beieren los te maken. Nu had het toeval gewild, dat de jonge Kluibenschädl destijds in een genoeglijke dorpsherberg het levenslicht had aanschouwd. Alle reden dus, om de herdenking daar te doen plaatsvinden.

Op het pleintje naast het huis, onder een grote kastanje, zit de muziekkapel, die soms vurig, soms mediterend, meestal echter met luid geknetter de algemene gevoelens voor de gestorven held vertolkt. Er wordt meermalen gepauzeerd, en gelegenheid gegeven om een kleine versterking te gebruiken een gelegenheid die men niet zomaar voorbij laat gaan. Eerlijk gezegd maken sommige aanwezigen de indruk, voornamelijk met dit doel te zijn gekomen.

Een buitengewoon fraai uitgedoste oude heer is de ziel van het gezelschap. Op zijn hoed draagt hij het zondagse verenpak van minstens een halve adelaar mee. Hij rinkelt van de medailles, en men is geneigd te gaan denken dat hij met de held van de dag regelmatig gekegeld heeft. Hij is prachtig en indrukwekkend, men kiekt en bewondert hem, het is zijn grote dag. Zo langzamerhand raakt hij ook wel een beetje door het dolle heen; het zal ons dan ook niet verbazen, als hij morgenochtend in de dichtstbijzijnde hooiberg wakker wordt. Het ziet er niet naar uit, dat het grootse programma („schijfschieten enz.", had achteloos op de aanplakbiljetten gestaan) die dag nog wordt afgewerkt. De kapel hijst zich met enige moeite weer achter de instrumenten, en waagt nog slechts een heel loom oogje aan het volgende muzikale meesterwerk.....

Het epistel van de afgelopen zondag komt ons weer in de gedachten, als we een paar dagen later, aangelokt door het regelmatig-kletterend geluid van een houten weefgetouw, bij de dorpsweefster op bezoek gaan. De twee ringen aan haar hand geven te kennen dat er geen echtgenoot meer is „om geluk te bezorgen, al de dagen van haar leven". Het kleine jongetje, dat haar met een groene sliert, die hij ten onrechte voor een brandnetel houdt, in haar hals kriebelt, eist dat zij „haar lendenen zal omgorden met sterkte, en al haar krachten in zal spannen". De lopers, die zij voor de dorpsbewoners weeft, worden van lorren gemaakt. Wie zich vloerbedekking aan wil schaffen, knipt in de stille wintermaanden al wat zij aan oude lappen bezit aan reepjes en brengt dat naar de weefster, die al die repen tot een kleurig geheel samenvoegt. Zij doet dat voor een gulden tachtig per meter — wat tevens betekent: voor een gulden tachtig per uur — en het materiaal dat tot schering dient, is daarbij inbegrepen.

Het is voor ons, die een paar weken per jaar, naar de begrippen van dit land, met geld komen smijten, moeilijk te geloven dat deze vrouw „voor haar gezin de kou van de sneeuw niet zou hoeven te duchten". Het jongetje ziet er niet naar uit, dat het in de winter op een dubbel stel kleren prat zal gaan; de sneeuw is hier, behalve een mooi, geruisloos ongemak, vaak ook nog een reëel gevaar. En toch schijnt niemand het in dit kleine bergdorp moeilijk te vinden, de toekomst glimlachend tegemoet te zien.

Wanneer het een dag regent, komt de burgemeester — slager in het dagelijks doen — zeggen dat de barometer weer vooruit gaat. Deze persoonlijke boodschap wordt zeer op prijs gesteld, en gevierd met een klein glaasje pruimenjenever. Een kleintje, want de burgervader moet nog verder met het heuglijke nieuws. Niemand houdt er rekening mee, dat het best eens een voorspelling op lange termijn kan blijken te zijn. Men wuift, hoffelijk, de burgemeester uit. En deze, een boom van een man in een grote zwarte cape, draait zich eensklaps om. Midden in een grote plas neemt hij met een diepe zwaai zijn hoed af, stralend, in de stromende regen.

De moeilijkheden van Fokkerfabriek in Brazilië

De door de Braziliaanse regering aangestelde beheerder van de Fokkerfabriek te Rio de Janeiro, brigade-generaal Julio Americo Dos Reis heeft maandagavond te Rio gezegd dat het ministerie van luchtvaart de fabriek maandag niet in zijn bezit heeft genomen.

Zondag werd gemeld dat generaal Dos Reis had gezegd dat de — gesloten — fabriek maandag in beslag zou worden genomen en dat de vliegtuigproduktie zou worden hervat.

Het Braziliaanse filiaal van de Fokkerfabriek werd in mei gesloten omdat de Braziliaanse regering een contract niet zou zijn nagekomen.

—x—

De Amerikaanse raad voor de burgerluchtvaart heeft de British Overseas Airways Corporation toestemming gegeven Honoloeloe aan te doen.

Hollandse Nieuwtjes

[illegible] een vrouw die beschikt over engelen geduld. De aanwezigheid van Salomons wijsheid is echter nog niet bewezen. [illegible] was met zijn vrouw aan het rijden gegaan, waarbij vastgesteld moet worden dat de man zijn vrouw achter op de bromfiets had. Toen hij na zijn tocht in Apeldoorn aankwam reed hij maar meteen naar het politie-bureau toe, de afdeling gevonden voorwerpen, want hij kwam tot de ontdekking dat zijn vrouw verdwenen was. Na lang nadenken wist hij zich te herinneren dat hij onderweg even was afgestapt om naar de richtingwijzer te kijken. Misschien was zijn vrouw daar wel afgestapt. Met een politieagent reed hij terug naar het bewuste punt, waar mevrouw nog steeds naar de richtingwijzer stond te gluren. ● Een bijzondere manier van [illegible] werd wel geleverd door de Nederlandse houtwagen in België. In het Belgische dorpje Houffalize reed de wagen de schuinlopende weg af, terwijl de remmen net vertikten. Voordat de wagen tegen een muur tot stilstand gekomen was werden twee personenauto's volledig gekraakt, terwijl zes andere wagens zwaar werden beschadigd. Chauffeur en bijrijder werden licht [illegible]. Al bij al liep het nog goed af. ● Het N.I.P.O. heeft zich weer eens bezig gehouden met het onder[illegible] trent de bekendheid van de ministers. Twee-en-tnegentig procent van de mannen wist wie de premier is, negenenzestig procent der vrouwen wist de Quay te noemen (één oude dame had het over Drees). Maar de andere ministers zijn niet zo bekend, hoewel blijkt dat Marga, o Marga, bepaald populair is. Zesenzeventig procent der mannen kende Marga, vijfenzestig procent der vrouwen wist wie dat was. Minister Beerman komt er bekaaid af want amper zes procent wist van zijn bestaan af. ● Het zal je echter overkomen dat je je verloofde kwijt raakt. Je vrouw is niet zo verwonderlijk, dat kan altijd zijn reden hebben. Vader en zoon uit Sittard kwamen zenuwachtig bij de Delftse politie binnenstappen met de verontrustende mededeling dat de verloofde van de zoon weg was. Toen men op onderzoek uitging bleek deze bij familie in Den Haag te zitten wachten. Ze was even afgestapt en was toen maar per taxi verder gegaan. ● De heer B. de Geus uit Voorburg heeft niet alleen zijn eigen leven maar ook dat van een aantal badgasten gered toen hij zijn vliegtuig even buiten de kustlijn op zee neerzette. Na het opstijgen ontdekte hij dat er iets niet klopte en daalde, maar kwam tot zijn schrik tot de ontdekking dat de plaats waar hij wilde landen vol badgasten was (Den Helder). Daarop koerste hij naar de zee toe en wist zich zelf te redden. De zaak zal verder onderzocht worden. ● Het was onlangs weer hartjesdag. De Amsterdamse politie hield zijn hart vast. Maar de knuppel behoefde niet voor de dag gehaald te worden. Vooral in Oost was het met de fikkies weer raak. In het geheel moest de brandweer vijftig brandjes blussen. Het ziet er naar uit dat Hartjesdag langzamerhand ter ziele gaat, maar de geschiedenis heeft bewezen dat men niet te vroeg moet juichen, want verschillende malen kwam deze oude feestdag er weer boven op. ● De regering voelt er nog niet veel voor om een uitspraak te doen over de zandwinning in de Haarlemmermeerpolder. Er zijn twee aanvragen binnengekomen; een om een kalkzandsteenfabriek op poten te zetten, een andere voor de aanleg van Rijksweg no. 6. Vooralsnog doet de regering er het zwijgen toe en kijkt de kat maar eens uit de boom. ● In Batenburg is men er wat trots op dat men er zo'n zeldzaam grafschrift heeft. Dr. Greenhill heeft de halve wereld afgereisd om grafschriften van ridders te ontcijferen. Hij werd dezer dagen te hulp geroepen om een grafschrift in Batenburg onderhanden te nemen. Nog maar eenmaal was het de geleerde ontdekker overkomen dat hij een moedige ridder tegenkwam, die zoals de Batenburger met ontbloot hoofd afgebeeld is. ● Het zit de botersmokkel niet erg mee. De Nederlandse winkeliers en de Duitse huismoeders hadden echter een uitweg gevonden uit het verbod om meer dan tweehonderdvijftig gram roomboter te vervoeren per maand. Enige dagen geleden viel het de douane op dat er ineens margarine over de grens ging. Toen men die kunstboter eens goed onderzocht bleek het roomboter te zijn en nu wacht de douane de volgende oplossing van het boter-probleem af. ● In Oldebroek werden laatst maar liefst twee klandestiene zenders opgespoord en in beslag genomen. Radio Oranje en Blauwvos II zenden niet meer uit. Ze zijn uitgeschakeld. Misschien voorlopig.

HOGERE PENSIOENEN voor Nederlandse verzetsslachtoffers

OOK VOOR WEDUWEN EN WEZEN

De pensioenen van de verzetsslachtoffers en van de weduwen en wezen van verzetsslachtoffers zullen belangrijk worden verhoogd. Minister Klompé (Maatschappelijk Werk) heeft hiervoor bij de Tweede Kamer een wetsontwerp ingediend. De „verzetspensioenen" (pensioenen krachtens de wet buitengewoon pensioen 1940—1945) hebben reeds een toeslag van 36,5 percent. Dit percentage zal nu verhoogd worden tot 64 met inbegrip van de compensatie voor de huurverhoging, maar exclusief de compensatie voor de AOW-premie).

De wet „buitengewoon pensioen 1940—1945" is in de tweede helft van 1947 tot stand gekomen. De kosten van levensonderhoud en de lonen en salarissen zijn echter sindsdien belangrijk gestegen. Na het instellen van een intensief onderzoek is duidelijk gebleken, aldus de minister in haar toelichting, dat het reeds geldende toeslag-percentage (36,5) lang niet meer voldoende was voor de verzetsslachtoffers. Het is „redelijk en noodzakelijk", dat het wordt verhoogd tot 64 percent. De nieuwe voorziening zal 3,5 miljoen gulden per jaar kosten.

Maximum

Het grondbedrag van het buitengewoon pensioen voor weduwen en wezen van verzetsslachtffers wil minister Klompé corrigeren. Zij stelt de Tweede Kamer voor,, dat het weduwenpensioen zal worden gesteld op 65 percent van de eerste 5000 gulden en 55 percent van het overige dee van de pensioengrondslag. Het maximum-weduwenpensioen zal daarmee komen op 5365 gulden per jaar (afgezien van de toeslag). Alle weduwenpensioenen 1940-1945, ook de laagste, zullen van deze verbetering profiteren.

Ook de wezenpensioenen worden op deze manier gecorrigeerd Met deze verbeteringen is een bedrag gemoeid van 1,5 miljoen gulden per jaar.

Incidenten in Zuid-Afrika blijven zich voordoen

In een Bantoe-reservaat in de Kaapprovincie zijn zondag bij gevechten naar aanleiding van een geschil over het ontsmetten van vee twee kleurlingen gedood en drie ernstig gewond. De toestand in het reservaat is al maanden gespannen.

In Natal werd in het weekeinde op drie plaatsen brand gesticht op suikerrietplantages in het gebied van Port Shepstone. Verder deden zich hier geen incidenten voor.

Maandagochtend raakte de politie echter slaags met 200 vrouwen die op weg waren naar Camperdown, ongeveer 55 km van Durban, om de commissaris voor Bantoezaken te spreken. Toen de demonstranten weigerden uiteen te gaan, sloeg de politie hen met gummistokken uit elkaar.

—. Volgens het Belgische blad „Het Volk" zal het medisch gabiologisch centrum te Mol binnenkort beginnen met proeven ter bestrijding van de slaapziekte in Afrika. Er zullen op grote schaal Tse-Tse vliegen gekweekt worden. Daarna worden de mannetjes van de vrouwtjes gescheiden. De laatste worden vernietigd en de mannetjes door bestraling steriel gemaakt. Zij worden in Kongo vrijgelaten en zullen daar de vrouwelijke vliegen, waarmee ze in aanraking komen, eveneens voorgoed onvruchtbaar maken.

Leeuwen worden zeldzaam

Groot wild in Tanganjika met uitroeiing bedreigd

Luipaarden, neushoorns en leeuwen zijn zo zeldzaam geworden in Tinganjika (Oost-Afrika), dat voor hun uitsterven wordt gevreesd In de reservaten en speciale gecontroleerde gebieden is de wildstand nog bevredigend. Maar daarbuiten neemt het aantal dieren zo snel af, dat zij wellicht binnen tien jaar verdwenen zullen zijn. Maatregelen zijn genomen om leeuwen en neushoorns te beschermen. Het luipaard is reeds sinds 1955 een verboden prooi voor jagers. Stropers opereren echter op een steeds groter schaal en met steeds doelmatiger middelen.

Stropers — soms hele organisaties — zijn vooral uit op het ivoor van de neushoorn en de huiden van luipaarden en leeuwen. In één gebied zagen jachtopzieners zich geconfronteerd met een illegale jachtgroep van 300 Afrikanen, die reeds 200 dieren had geschoten. In vele gevallen moeten de opzieners onder bedreiging van pijlen met giftige punten van arrestaties afzien. De politie heeft onlangs een prijslijst voor stropers gevonden. Gif kost 2 tot 10 gulden per buisje. Pijlen, die reeds in het gif zijn gedoopt, gaan voor 1 gulden 50 van de hand. Een boog kost een koe of tien gulden. De stropers kunnen ook voorladers huren. De prijs is één poot van elk geschoten dier.

De wildschaarste heeft ook gevaarlijke gevolgen. Leeuwen vallen steeds meer mensen aan. Vooral in het Singida-distrikt maakten de roofdieren vele slachtoffers. De plaatselijke stammen gebruiken dit feit als dekmantel voor hun bloedvetes. Zij doden hun familie-vijanden en verminken de lichamen om de indruk te wekken, dat de man door een leeuw is aangevallen.

Onlangs heeft H.M. de Koningin in de rolzaal te Den Haag aan zuster Engelberts, oud-direktrice van het Havenziekenhuis te Rotterdam, de Florence Nightingale-medaille uitgereikt. Hier ziet men H.M. de Koningin zuster Engelberts de medaille opspellen.

De Amerikaanse staalarbeiders

Productie per man hoger dan in buitenland

De voorzitter van de Amerikaanse Unie van arbeiders in de Staalindustrie, David McDonald, heeft woensdagavond in New-York verklaard, dat de arbeidskosten in de Staalindustrieen in Europa tussen 1952 en 1957 meer gestegen zijn dan in de Ver. Staten. Hij voegde hieraan toe, dat de produktie per man in Duitsland, Frankrijk, Nederland en Japan geringer is dan in Amerika.

McDonald dit in commentaar op een statistisch overzicht, dat de minister van arbeid naar aanleiding van de staal staking, die vijf weken geleden in de V. S. begon, heeft laten opstellen. Dit overzicht bevat gegevens over lonen, p[roduc]tiviteit, prijzen en winsten [in de] Staalindustrie, zonder dat [er] conclusies of aanbevelingen [zijn] toegevoegd. McDonald zei [dat de] staalprijzen in het buitenl[and gelijk] zijn aan die in de V. [S. en] dat de Amerikaanse Staalin[dustrie] haar prijzen kan handhaven [of] zelfs verminderen, terwijl [zij] lijke lonen en andere voorzi[eningen] geeft aan haar personeel, [dat zij] verdient door zijn „doel[matig] werk en produktiviteit".

D voornaamste bemiddela[ar van] de zijde der Staalmaatsch[appijen] Cooper, concludeerde op [grond] van het overzicht van Mitchell, dat „de concurre[ntie van] buitenlandse staalproducen[ten, die] veel lagere loonkosten hebb[en, toe]neemt".

Intussen worden er bij [het] leg om de staking te be[ëindigen] geen vorderingen gemaakt.

ANV - toneel brengt „Het versteende bos"

Oranjestad. — Vrijdagavond a.s. en maandag 31 augustus wordt door de toneelgroep van het Algemeen Nederlands Verbond het toneelspel Het Versteende Bos ten tonele gevoerd. De omgeving van de schouwburg werd eergisteren opgeschrift door een geweldige schiet partij. Ongerust behoefde men echter niet te zijn. Het waren de Mariniers, die achter het toneel zorgden voor geluidseffekten bij een repetitie van het toneelspel, waarin een Amerikaanse gangsterbende een belangrijke rol speelt.

Over het toneelspel vernemen wij van het ANV het volgende:

Typisch amerikaans toneelspel met universeel menselijke problemen. Van het voorrecht om een toneelspel in te studeren onder deskundige leiding, is door het ANV toneel gebruik gemaakt om een stuk te kiezen, dat zeker niet alledaags is en dat de toeschouwers, zo wordt gehoopt, stof tot nadenken zal geven, ook na de voorstelling. „Het versteende bos" van Robert Sherwood wordt gebracht in een vertaling van Elly en Piet Kamerman. Het stuk speelt tegen een typisch amerikaanse achtergrond en toont ons de meest uiteenlopende karakters onder amerikaanse omstandigheden.

De problemen die gesteld worden, zijn echter algemeen menselijk en gelden voor iedere gemeenschap en individu.

Vandaar dan ook dat het stuk, dat vol verrassende vondsten en wendingen zit, een grote aantrekkingskracht uitoefent op het uitgaand publiek van de gehele wereld.

De premiere ging in 1938 op Broadway en sindsdien is het overal ter wereld, steeds met veel succes, ten tonele gevoerd.

Het is een typisch produkt van de dertiger jaren en van de economische depressie, die mede aanleiding gaf tot algemene geestelijke verwarring: een loslaten van oude waarden en een — niet altijd met evenveel succes — zoeken naar een nieuwe levenshouding.

In onze, na-oorlogse dagen liggen de problemen eigenlijk grotendeels nog hetzelfde als twintig jaar geleden. Vandaar dat dit stuk nog altijd een grote aktualiteit heeft. „Het versteende bos is als het kerkhof van de beschaving die onder ons is weggeschoten" zegt een van de hoofdfiguren tijdens het spel. Dat is kenmerkend voor de sfeer van dit stuk.

In een klein „roadside" cafe in het woestijnachtige grensgebied tussen de Verenigde Staten en Mexico ontmoeten elkaar een aantal sterk uiteenlopende karakters. Daar zijn jongeren, teleurgesteld en zoekend en in sommige gevallen verbitterd en synisch. De oudere generatie maar zonder uitzondering zoekers en waaronder zowel geslaagden als minder goed bedeelden, typische produkten van de oorlogsjaren. Daar achter de eerste generatie van pioniers, die de ontwikkeling niet hebben kunnen volgen en zich blind staren op het dynamische pionierende Amerika.

Het meer statistische beeld van een groot ontwikkeld land kunnen zij niet meer begrijpen. De uitersten in het stuk zijn de gangsters, die zich tegen iedere sociale orden verzetten en de jeugd, die ondanks alles en over de diepste teleurstellingen heen, toch weer een eerste glimp gaat zien van ware idealen, die hoop geven voor de toekomst.

Daarom schetst dit stuk voor de goede verstaander, geen „hopeloosheid". Integendeel onder de meest onverwachte omstandigheden schiet het zaad op, dat hoop geeft en een vingerwijzing geeft tot nieuw leven.

De zelf opofferende liefde van een diep teleurgestelde intellektueel, die het leven niet aankom, werkt als een louterend vuur, al ontsteekt het ook onder de meest byzarre omstandigheden.

De toneelgroep van de afdeling Aruba van het Algemeen Nederlands Verbond werd in 1941 door Jan Pauw opgericht. Onder zijn bezielende leiding werden tal van stukken gebracht, die vooral in de oorlogsjaren toen de direkte banden met het moederland en het eigen taalgebied vrijwel geheel verbroken waren.

Achtereenvolgens werden onder meer ten tonele gevoerd: Betje Regeert, T.openadel, de ideale echtgenoot, de zaak Mary Duncan, De Spooktrein, het Chinees landhuis, Je kunt het toch niet meenemen, Spel met het noodlot, Tramlijn begeerte. Onder Stiensa Regisseur Henk van Ulzen bracht de groep Tartuffe.

Na een inzinking, ten gevolge van het vertrek van Jan Pauw is de groep weer nieuw leven ingeblazen, dank zij de komst van de regisseurs Elly en Piet Kamerman. Van de oorspronkelijke toneelgroep vinden we in het stuk dat thans gebracht wordt, slechts Theo Hese terug.

Spes Patriae verslaat Estrella

Oranjestad — Het Surinaamse tafeltennisteam Spes Patriae heeft het team van Estrella met 7—2 verslagen.

Langs de provinciale weg Schoonhoven-Krimpen heeft Provinciale waterstaat parkeer picknick gelegenheden ingericht voor automobilisten. Deze plaatsen zijn aangeduid met een parkeerbord, waarop een zittend mannetje onder de P. is geschilderd De picknickparkeerplaats bij Lekkerkerk in Nederland.

San Nicolas Jrs. verslaat zwakspelend DAKOTA

Oranjestad — De voetbalwedstrijd gisteravond tussen Dakota en San Nicolas Jrs. is voor Dakota op een grote teleurstelling uitgelopen. De nederlaag van 3-1 die Dakota moest incasseren werd mede veroorzaakt door het niet meespelen van Aquiles Pablo, die bij de wedstrijd tegen Scotland geblesseerd raakte en van Doc Williams, die met La Fama naar Colombia is gegaan.

Ernstig is deze nederlaag voor Dakota omdat het als nummer twee op de ranglijst het enige team is, dat nog een theoretische kans had om mee te dingen naar het kampioenschap. RCA heeft momenteel 14 punten en nog twee wedstrijden te spelen en Dakota heeft nog drie wedstrijden te spelen, met acht punten.

De wedstrijd begon met twee enthousiast spelende teams, die beiden kennelijk vastbesloten zijn om een ernstige poging te doen om de wedstrijd te winnen. Na een kwartier ontstaat een gevaarlijk moment als Renfum goed voorzet vanuit een cornerpositie. De bal loopt echter uit, als de voorspelers niet snel genoeg hun kansen benutten, even later komt het eerste doelpunt, als Dufi Vrolijk na een korte schermutseling het leer vrij krijgt en inzet. 1-0 voor S.N. Jrs.

Nog geen vijf minuten later geeft Dufi de bal mooi voor het doel en kan rechtsbinnen Goeloe inschieten voor het tweede doelpunt. 2-0.

In de 28ste minuut is het weer Goeloe die een kans goed weet te benutten en daarmee de stand op 3-0 voor San Nicolas Jrs. brengt. Zo blijft het dan tot de rust.

Na de hervatting zien we eenzelfde spelbeeld. Dakota probeert het wel maar kan toch niet het élan opbrengen, nodig om het spel nog in haar voordeel te doen keren.

Dudu Adonis krijgt een mooie kans, als hij de bal goed aangespeeld krijgt van Juancho Pablo. Hij mist echter. Na ongeveer een kwartier krijgt Steba weer een goede kans. Hij schiet echter te zacht en de keeper heeft geen moeite zijn doel schoon te houden. Pas na ruim een half uur spelen maakt Dakota eindelijk zijn eerste doelpunt. Rechtshalf Jimmy Richardson krijgt de bal uit een mooie pass van Wiersma en knalt hard in de linker bovenhoek.

De stand is dan drie - een in het voordeel van San Nicolas Jrs en zo blijft het.

San Nicolas Jrs. behaalde een goede, welverdiende overwinning. Dakota was te veel verzwakt om veel partij te kunnen geven.

Vanavond laatste wedstrijd in Centro Juventud - toernooi

Oranjestad — Vanavond worden de laatste wedstrijden gespeeld in het gezellige tournooi dat gehouden wordt tussen Centro Apostolico Arubano en Juventud Christiaan. Het wordt een volleybalontmoeting tussen damesteams. Na de overwinning in het hersengymnastiekprogramma door Centro met 17-11 is de competitiestand nu 79 voor Centro en 67 voor Juventud.

Steekpartij op Madiki

Oranjestad — In verband met een steekpartij welke maandagavond plaats vond op Madiki is gisteren een man aangehouden. Verdachte was nachtwaker bij DOW. Het wapen zou men gisteren in een beerput hebben gevonden.

Aruba Caribbean op omslag van The Caribbean

Oranjestad — De omslag van het juli nummer van The Caribbean, het officiele orgaan van de Caraibische commissie wordt verlucht met een foto van de maquette van het Aruba Caribbean hotel.

Bursalen vertrekken iets vroeger

Oranjestad — Van de KLM vernemen wij dat de Superconstellation, waarmee de bursalen de reis naar Nederland zullen maken reeds om half drie op Aruba wordt verwacht. De bursalen moeten daarom reeds om elf uur op het vliegveld zijn.

Burgerlijke Stand

Oranjestad — Geboren: 21 augustus Maria Eva, dochter van de heer en mevrouw Jose A Do Nacimento-da Silva. 23 augustus Robert Francisco, zoon van de heer en mevrouw W. Geerman. 20 augustus Shirley Eliza, dochter van de heer en mevrouw R.R. Geerman-Williams. 22 augustus Ramon, zoon van de heer en mevrouw Johannes Bastiaanse-den Besten. 24 augustus Lourdes Margarethe, dochter van de heer en mevrouw Jan Kelly-Figaroa. 22 augustus Rosa Maria, dochter van de heer en mevrouw Thomas de Aquino Maduro-Croes.

Op 21 augustus overleed Raymundo Juancito Daal.

A.N.V. boekengeschenk voor geslaagden met beste cijfers voor Nederlands

Oranjestad — Aan de voor de Mulo examens geslaagde leerlingen met de beste cijfers voor nederlands, werd door de afdeling Aruba van het Algemeen Nederlandds Verbond een boekengeschenk gezonden. De gelukkigen zijn:

Lucie Joan Bardouille, Sofia Jansen, Carmen Tujechut, Lilian Young Maria Mosel, van het Maria College.

Clinton Roberto Foy van het Augustinus College.

Joan Bennet en Filomena Wong van het Filomena College.

Ellen Henriquez, Ellen Tjon Sie Fat en Yarmila Eman van de Julianaschool.

Verkeersongeval met dodelijke afloop

Oranjestad — Gisteravond heeft zich op Wayaka, waarlangs thans het verkeer tussen Oranjestad en San Nicolas wordt geleid, in verband met reparaties aan de hoofdweg, een ernstig verkeersongeval voorgedaan, dat het leven heeft gekost aan de heer R. Geerman.

De heer Geerman was gehuwd en laat een echtgenote met zeven kinderen achter. In leven was hij werknemer van de Lago.

Onze deelneming gaat uit naar de zwaar beproefde familie.

Vakantie filmprogramma voor de jeugd

Oranjestad — Donderdag en vrijdagavond worden er weer voorstellingen gegeven door de eilandelijke filmdienst. Op donderdag kunnen de kinderen genieten van een vertoning van films in de openluchtbioscoop en vrijdag a.s. in de club Suriname. Het programma vermeldt: 1. Mexico (oude steden en mysterieuze overblijfselen van een oude beschaving). 2. Circus slicker (grappig filmpje over het circusleven) en 3. kikvorsmannen, een grote engelse speelfilm. Spionnen proberen de Britse vloot in Gibraltar op te blazen.

Ex-nazi-generaal van fraude beschuldigd

De vroegere nazi-generaal Otto Remer is gearresteerd op beschuldiging van fraude, aldus meldt U.P.I.

De 48-jarige Remer die door Hitler tot divisie-commandant is bevorderd na geholpen te hebben de deelnemers aan de bomaanslag van de 20ste juli op te sporen, is deelgenoot in een onderneming te Varel bij Oldenburg welke in landbouwgereedschappen handelt. De firma is bankroet en Remer zou geld getoucheerd hebben voor materiaal dat niet bestond. Het bij de fraude betrokken bedrag wordt door de autoriteiten niet genoemd. Remer zit te Wilhelmshaven in voorarrest.

Albert Blazer, die 25 jaar lang ober van het befaamde Parijse restaurant „Nhez Maxim" is geweest, is na een langdurige ziekte in een Parijs' ziekenhuis gestorven. Hij is 76 jaar geworden.

Het gebeurde in Nederland...

Honderd jaar „kolonialen" op Bronbeek – Rust en vrijheid – Koninklijk gebouw

Een hongerige vuurmond — op non-actief — herinnert op Bronbeek nog aan de jaren, dat de „Kolonialen" in Atjeh het gezag hooghielden.

In augustus van dit jaar was het honderd jaar geleden, dat koning Willem III het landgoed Bronbeek cadeau deed aan de Staat der Nederlanden onder de voorwaarde, dat het een Koninklijk Militair Invalidenhuis zou worden.

Er wordt echter pas feest gevierd in 1963, want in februari van dat jaar zal het honderd jaar geleden zijn, dat Bronbeek als militair invalidenhuis in gebruik werd genomen.

• • •

Aan de ingang van het prachtig gelegen Bronbeek staan kanonnen. Ze doen niets, al roepen jongetjes, die er voor het eerst met hun moeder langs komen, vol respect: „Kijk es, mam, 'n kanon!" Door de ruime tuinen om Bronbeek wandelen soldaten in militaire klederdracht uit lang vervlogen dagen: donkerblauwe uniformen met blinkende knopen en rammelende onderscheidingen. Onder de blauwe kepi steken grijze haren uit. De mannen strompelen door de lanen; ze blijven een keer staan mijmeren bij de kippenhokken, lurkend aan een kromme pijp, en lopen langs de keurig onderhouden paden. Ze zitten een middag lang op de houten banken achter het hek langs de Velperweg, waar het verkeer tussen Arnhem en Zutphen onophoudelijk voorbij raast. Vaak kijken ze er naar zonder het te zien. Ze denken aan vroeger, toen ze als koene jonge kerels in het verre warme Indië de orde handhaafden in naam van Z. M. de Koning der Nederlanden. Het moet een goed leven zijn geweest en mocht het te goed zijn geweest, dan was hun gestel sterk genoeg om er stokoud mee te worden. De gemiddelde leeftijd van de 105 bewoners van Bronbeek is.... 80 jaar. Ex-koloniaal Leroy is zelfs ver in de 90. Hij weet dan ook vandaag de dag nog niet wat haast is en hij begrijpt niet, waar een zenuwarts nu eigenlijk voor dient. Over vier jaar is er feest op Bronbeek. Als het aan Leroy ligt, zal hij er bij zijn, zoals hij er altijd bij geweest is als er iets te vieren viel. De jongste bewoner is 76 en ook hij mag er nog wezen. Ze mogen er alle 105 nog wezen, al doet de ouderdom zich voor menigeen gelden. Ze leven vrij, ze leven blij op Bronbeeks dierb're grond. Ze leven onder de discipline van het dolce far niente. Ze staan op wanneer ze willen met dien verstande, dat er tot 9 uur ontbijt te krijgen is. Ze mogen de stad in naar believen, in burger dan wel in uniform. Om een uur of half een wordt er warm gegeten, gevolgd door het tukje - ad - libitum. Het liefst zitten ze bij elkaar in de kantine te roken en onder het genot van een schappelijke geprijsd borreltje of een koel glas bier te praten over hèt onderwerp van Bronbeek: weet-je-nog-van-toen? Of over hoe het tegenwoordig gaat bij de soldaten.

• • •

Bronbeek was ruim honderd jaar geleden een witte villa, zoals er in die dagen vele stonden aan de Velperweg. In 1853 werd het huis eigendom van koning Willem III. Naar „men" zegt kocht de Koning het om als verblijf aan te bieden aan de koningin-moeder Anna Paulowna, geboren grootvorstin van Rusland. Zij toefde n.l. graag in Arnhem en verbleef in het logement Bellevue. De koning liet aan de grote witte villa twee lage zijvleugels bouwen, maar koningin Anna Paulowna heeft nooit op Bronbeek gewoond en zodoende bleef de koning er de bewoner van. Op 8 augustus 1859 gaf de koning Bronbeek aan de Staat en bestemde het tot militair invalidenhuis. De nodige verbouwingen onder Rijksarchitect W. N. Rose kostten f 190.000.—. In 1863 werd het door „kolonialen" betrokken. Een paar jaar geleden is het interieur van Bronbeek door Monumentenzorg fraai gerestaureerd. De salons met de vorstelijke portretten en de prachtige plafonds zijn in de stijl anno 1850 hersteld; het fraaie, voorname meubilair en de stoffering kregen een nieuwe, ouderwets-gedistingeerde luister, kortom de restauratie geschiedde op een manier, een koninklijk tehuis waardig. Gemiddeld krijgt Bronbeek per jaar 15.000 bezoekers, die er o.a. het museum Bronbeek komen bekijken; de vitrines vol ridderorden, 39 muurvlakken vol herinneringen aan Nederlandse wapenfeiten, in Indië verricht, en vele produkten van Indische volkskultuur. Bronbeek is als tehuis èn als curiositeit de moeite waard.

Grote belangstelling verwacht voor autosterrit op Zaterdagavond

Honderden guldens aan prijzen

Oranjestad — Zaterdag wordt door de onderwijsbonden van Aruba een grote autosterrit georganiseerd, welke zijn start heeft bij Huize Maris Stella te Savaneta. De start vindt plaats tussen half zeven en kwart voor acht. Deelname staat vrij voor een ieder, dus ook voor NIET-LEDEN van de onderwijzersbonden.

Er zijn prachtige prijzen beschikbaar voor de winnaars. Het eindpunt van de rit is op Basiruti.

Van insiders vernemen wij dat er een leuke en gezellig rit is uitgezet. Stokken en machetes kan men gevoegelijk thuislaten. Het zal zaterdagavond alleen bij bekvechten blijven. Bovendien kunnen de ruzietjes die zich mogelijk tussen bestuurders en kaartlezers kunnen voordoen op Basiruti in de meest gezellige omgeving worden bijgelegd. Sonora del Caribe zal daar voor gezellige dansmuziek zorgen.

De deelnemers doen er wel goed aan een betrouwbare zaklantaarn mee te nemen. Verder valt er niets te melden, omdat de originele rit zoveel mogelijk een verrassing moet blijven.

Men kan zich des avonds aan de start nog opgeven als deelnemer.

—x—

Koning Saoed van Saoedi-Arabië heeft een uitnodiging van president Nasser om een bezoek aan de Verenigde Arabische Republiek te brengen aanvaard. De koning zal op 31 augustus in Cairo aankomen.

Rechtsbewind op Malakka

Bij de algemene verkiezingen op Malakka heeft het verbond van Maleise, Chinese en Indische partijen, dat zich verbonden heeft tot het voeren van een onafhankelijke anti-communistische buitenlandse politiek, de overwinning behaald. Het kreeg 70 van de 104 zetels.

De oppositie moest zich met 34 zetels tevreden stellen. Het verbond heeft nu de absolute meerderheid in de kamer van volksvertegenwoordigers.

Na deze eerste nationale verkiezingen die ooit op Malakka werden gehouden, zal de rechts georiënteerde verbondspartij de volgende vijf jaar het bewind voeren.

In NEDERLAND georganiseerde wielrenkampioenschappen werden eclatant sukses

Publiek voelt weinig voor middelmatige sport, doch betaalt gaarne hoge prijs voor sport van klasse

Goede internationale beurten van de Nederlandse sportwereld zijn zeldzaam. Helaas zelfs uitermate zeldzaam. Alleen de zwemsters en tot op zekere hoogte de nationale hockeyploeg tellen mee in de internationale sportwereld. Voor het overige speelt het internationale sportleven zich af zonder Nederland. Hoe beschamend was het niet, dat de 56-jarige mej. Roilin Couquerque bij de strijd om de Nederlandse tenniskampioenschappen in het dames-enkelspel de eindstrijd bereikte!

De sportbonden hebben allemaal grote plannen met het oog op de Olympische Spelen, welke volgend jaar te Rome worden gehouden. Plannen voor training en wat al niet. Maar wat kan Nederland te Rome straks presenteren? Het vertrouwen in het buitenland is niet bijster groot. Zulks moge blijken uit de toewijzing van slechts twintig perskaarten voor de Olympische Spelen aan Nederland! En dat zijn er dan nog vier meer dan oorspronkelijk voor Nederlandse bladen werden gereserveerd.

Een Nederlandse prestatie, die internationaal wordt gewaardeerd, spreekt daarom des te meer. En Nederland heeft inderdaad een dergelijke prestatie geleverd, zij het dan hoofdzakelijk op organisatorisch gebied.

De wereldkampioenschappen wielrennen op de baan te Amsterdam en op de weg te Zandvoort zijn namelijk een eclatant sukses geworden. Men zou kunnen zeggen, dat de Koninklijke Nederlandse Wielren Unie zich voortreffelijk heeft gerevancheerd voor het échec van elf jaren geleden.

In 1958 kon men zich, zo men wilde, nog wel beroepen op de naweeën van de oorlog en het had er alle schijn van, dat de KNWU er met grote graagte gebruik van maakte. Men kan er zich over ergeren en men kan er de schouders voor ophalen, maar een feit is nu eenmaal, dat de UCI, de internationale wielerbond, telken jare van de wereldkampioenschappen een groot feest belieft te maken. Indien men het programma vlot zou afwerken, zou men niet meer dan vijf dagen nodig hebben, doch wee degene, die dat

Nederlandse Sportbrief

in zijn hoofd zou durven halen. Er is zo iets als een ongeschreven wet, waarbij wordt bepaald, dat het gehele feest ten minste tien dagen behoort te duren. En van die tien dagen moeten er dan eigenlijk zo weinig mogelijk worden gebruikt voor de titelwedstrijden in sprint, achtervolging, achter de motor en op de weg voor de kategorieën der amateurs en der beroepsrenners. Een wereldkampioensprogramma ziet er eerst dan behoorlijk uit, indien er tal van recepties, ontvangsten, excursies en maaltijden op prijken. Met nog twee congressen per jaar er bij, begint het voor de meeste bestuurderen pas aantrekkelijk te worden.

Elf jaren geleden nu kwam er van dat alles bitter weinig in huis. De KNWU deed het zuinigjes aan en liet bij wijze van spreken de heren van de UCI op een houtje bijten. Trouwens ook de ongeveer 200 buitenlandse journalisten en dat was eigenlijk veel erger. Er werden te Valkenburg voor hen geen voorzieningen getroffen en in de buitenlandse pers vond men daarvan de allesbehalve prettige weerklank.

De UCI trekt zich weliswaar van de pers niet zo bijster veel aan, doch aangezien de bestuurderen zelf ook ontevreden waren, leunden zij voor deze ene keer maar al te graag op de journalisten. En zo kon het gebeuren, dat de toenmalige voorzitter van de UCI een jaar later de KNWU de rekening presenteerde. Te Kopenhagen had men toen geducht uitgepakt bij de organisatie en aan een van de talrijke lunches hekelde de president van de UCI de heren van de KNWU om hun schrielheid. Een zeer ongewoon internationaal gebruik, doch er is wel meer ongewoon bij de UCI.

Interessant in dat verband is overigens zeker wel, dat Denemarken nadien nog een keer de wereldkampioenschappen heeft mogen organiseren, bij wijze van waardering, doch dat de Deense wielerbond toen — twee jaren geleden — aan de rand van de financiële afgrond kwam te staan!

Eén ding moest in 1948 echter zelfs de president van de UCI Nederland nageven: de financiële resultaten waren geweldig. Veel beter dan doorgaans in andere landen. Helemaal ongevoelig kon de UCI daarvoor trouwens ook niet zijn, want de belangrijkste bron van inkomsten is voor deze organisatie het toernooi om de wereldtitels. Van het batige saldo krijgt de UCI namelijk twintig procent.

Toch moet men het als een soort straf voor de KNWU beschouwen, dat zij elf jaren moest wachten, eer de UCI haar wederom de organisatie van het wereldtoernooi toevertrouwde.

Welnu, het kan bijna niet anders of volgend jaar, als het toernooi in Oost-Duitsland wordt gehouden en er vermoedelijk niet zo heel veel gelegenheid zal zijn voor de bestuurderen van de UCI om zich te vermaken, zal de president geen woorden genoeg kunnen vinden om Nederland te prijzen. Want de heren hebben werkelijk verstomd gestaan. Voor de eerste keer, zolang zij bestuurslid zijn!

Er was in 1948 een bestuurslid van de KNWU, dat het niet eens was met de gang van zijn zaken. Zijn naam was John van Eck. En hij was ditmaal degene, die de gehele zaak op poten zetten. Hij vroeg grote volmachten en van commissies wilde hij niets weten. Hij werkte een vol jaar aan de voorbereiding en toen men ten besluite van het toernooi de Fransman André Darrigade huldigde als wereldkampioen der wegrenners, was eigenlijk niet André Darrigade, doch John van Eck de grote man.

Het feest heeft inderdaad tien dagen geduurd. De hoge heren hebben voldoende gegeten. Er waren voldoende ontvangsten. Voldoende maaltijden. Interessante excursies. Zij kwamen werkelijk niets tekort. Zij konden zelfs op hun gemak lunchen, terwijl de wegwedstrijden voor amateurs en beroepsrenners aan de gang waren en de champagnekurken knalden. En daarenboven werd dat toernooi een enorm sportief sukses.

Op de eerste ochtend van de voorritten ziet men in het buitenland nooit ook maar een toeschouwer. In het Olympisch Stadion waren er ongeveer vijfduizend. Diezelfde avond waren er vijftienduizend, de volgende dag twintigduizend. En op de vierde wedstrijdavond met de finales achtervolging voor profs en de finales voor amateur- en beroepsstayers was het stadion uitverkocht. Radikaal uitverkocht met 50.000 mensen en nog enkele duizenden, die aan de loketten moesten worden teleurgesteld. **Bij de wegwedstrijden te Zandvoort waren er op de dag der amateurs 30.000 mensen en de volgende dag liefst 150.000!**

Men zei, dat de slechte resultaten in de Ronde van Frankrijk de belangstelling voor de wielersport in Nederland een geduchte knauw hadden gegeven. Bij internationale wedstrijden in het stadion was er slechts een handvol mensen. Men was algemeen een tikje pessimistisch ten aanzien van het wereldtoernooi, doch de belangstellend was overweldigend. Ongekend groot. Straks komt de afrekening en mogelijk moet de U.C.I. zich wel een nieuwe brandkast aanschaffen.

Maar ook de K.N.W.U. vaart er wel bij. Ook de kas van de KNWU wordt geducht gespekt. En de vraag dringt zich op: wat gaat de KNWU met al dat geld doen?

Het volle stadion heeft bewezen, dat er voor iets goeds, iets groots, wel degelijk belangstelling bestaat en dat de mensen zelfs bereid zijn er flink geld voor te betalen.

Wij vermijden met opzet hierbij het woord wielersport te gebruiken. Al te grote optimisten hebben in dat volle stadion alleen een opleving van de wielersport gezien. Wij geloven evenwel, dat men dit belangstelling in haar algemeenheid moet zien. Het is zelfs niet moeilijk dit met bewijzen te staven.

Als Blauw Wit, Ajax of DWS voetballen, komen er maar weinig mensen. Toen onlangs Real Madrid tegen een versterkt Amsterdams elftal speelde, waren er veertigduizend mensen. En een toegangskaartje voor die wedstrijd kostte heel wat meer dan een kaartje voor een van de drie Amsterdamse hoofdklassers!

Naar nationale atletiekwedstrijden komt niemand kijken. Het Olympisch Stadion wil zelfs de kampioenschappen niet hebben. Maar toen na Helsinki 1952 Olympische atleten te Amsterdam aan de start verschenen, was het stadion zeer goed gevuld.

In de Nederlandse sportwereld en met name achter de bestuurstafels gelooft men, dat het publiek zijn goede geld toch wel blijft neertellen voor middelmatige vertoningen. En maar al te gaarne wijst men dan op het buitenland, waar de toegangsprijzen veel hoger liggen. Het Nederlandse publiek heeft dus niets te klagen! Voor zijn geld kan het immers niet meer verlangen dan het krijgt voorgeschoteld!

In het sukses van het wielertoernooi ligt de vingerwijzing, dat het publiek er steeds minder voor voelt naar middelmatige sport te gaan kijken en dat het bereid is de hogere prijs voor sport van klasse te betalen.

Daarom zullen de bonden de zaken met grote energie moeten aanpakken. Daarom ook krijgt de KNWU thans met haar gevulde kas zo'n prachtige gelegenheid in de eerste plaats de jonge amateurs de helpende hand te bieden met wat meer dan een stel nieuwe banden.

B. M. SCHILPEROORT

Ondanks de twee Nederlanders bij de finale stayers voor professionals werden zij niet bij de eerste drie geklasseerd. Wereldkampioen werd de Spanjaard Timoner met links de Zwitser Bucher (tweede) en rechts de Spanjaard Comila.

De huldiging van de wereldkampioen stayers amateurs. V.l.n.r. de Fransman De Coninck (tweede), de wereldkampioen Van Houwelingen en de Nederlander Buis, die de vierde plaats bezette.

Antillianen behalen scheidsrechtersdiploma in Costa Rica

Onlangs zijn op Curaçao teruggekeerd de heren Jossy Martis en Guillermo Rosario. Samen met de heren van Breet en Tromp van Aruba behoorden zij tot de afgevaardigden van de Nederlandse Antillen naar de cursus van de FIFA, die van 2 tot 8 augustus te San José in Costa Rica werd gehouden. Op deze cursus kon het diploma scheidsrechter-instructeur worden behaald. Aan deze opleiding werd deelgenomen door 65 personen, afgevaardigden uit twaalf landen. De Fifa-commissie bestond uit de professoren Pedro Escartin uit Spanje en Adolfo Lindenberg van Zwitserland.

In het individueel klassement bezetten de heren Rosario, Martis en van Breet tesamen de vijfde plaats, terwijl Curaçao met 81 punten in het landenklassement de tweede plaats bezette achter Costa Rica, dat met 84 punten als eerste eindigde. Aan het landen-klassement namen Curaçao en Aruba apart deel.

Tijdens het examen wisten de heren Martis, van Breet en Rosario ieder 40½ punt te halen uit het maximum van 45 punten.

—. In het eerste halfjaar 1959 zijn in Oostenrijk 56.400 nieuwe auto's geregistreerd, dat is ongeveer vijf procent meer als in het eerste halfjaar 1958. De toeneming betreft vooral personenauto's.

Carmen Basilio tegen Gene Fullmer om N.B.A.-wereldtitel

Aanstaande vrijdag wordt in het Cow Palace te San Fransisco de bokswedstrijd gehouden tussen Carmen Basilio en Gene Fullmer. De National Boxing Association stelt deze wedstrijd voor als titelgevecht om het wereldkampioenschap in het middengewicht.

Reeds eerder hebben wij er op gewezen, dat de huidige wereldkampioen Sugar Ray Robinson zijn titel op onrechtmatige wijze werd ontnomen. Langer dan een jaar heeft Robinson niet meer om zijn titel gebokst, terwijl voorgeschreven is dat iedere wereldkampioen eens in de zes maanden zijn wereldtitel op het spel moet zetten tegen een van de hoogstgeplaatste uitdagers. Toen de N.B.A. Sugar Ray tot boksen dwong, was hij echter bereid tegen de eerste uitdager, Carmen Basilio te vechten. Toch ontnam de N.B.A. de titel aan Robinson. Praktisch alle andere boksorganisaties ter wereld, waaronder de machtige International Boxing Commission, beschouwen Sugar Ray nog steeds als wereldkampioen.

De daad, die de N.B.A. stelde tegen Robinson, was zeer discriminerend. Te meer als men bedenkt, dat de N.B.A. zo goed als nooit maatregelen heeft genomen tegen wereldkampioenen, die de zesmaanden-limiet hadden overschreden.

Sugar Ray Robinson, die door v... boksorganisaties nog steeds als w... reldkampioen wordt erkend. De w... strijd Basilio — Fullmer wordt ... ook door een groot deel van ... bokspubliek niet als titelgevecht b... schouwd. Robinson heeft onlangs v... klaard tegen het einde van dit j... zijn kroon te zullen verdedigen te... Paul Pender, nummer acht op ... ranglijst der middengewichten.

Alphonse Halimi, die twee wek... geleden door de Mexicaan Joe B... cerra werd onttroond, wachtte twi... ng maanden voordat hij zijn ti... verdedigde.

Hogan Kid Bassey, die verled... week van Davey Moore verloor, li... negen maanden tussen twee titels... vechten voorbijgaan.

Archie Moore, wereldkampi... lichtzwaargewicht, verdedigden zi... kroon slechts zeven keren in ... aar tijds!

Floyd Patterson heeft gedurende twee en een half jaar slechts dri... maal gevochten.

Van de zijde van de N.B.A. we... den tegen hen geen maatregelen g... troffen. Sugar Ray Robinson w... evenwel het slachtoffer van de gr... len der N.B.A.-leden, die hem ... onrechte de titel afhandig hebb... gemaakt.

Andere uitdagers uitgeschakeld.

Voor vrijdagavond heeft de N.B.A. de wedstrijd om de middengewicht... titel georganiseerd tussen Carmen Basilio en Gene Fullmer. Ook de... handelwijze is op felle kritiek g... stuit. Het is namelijk de gewoonte dat — voor het geval er geen wereldkampioen is — er zogenaamde eliminatie-gevechten worden gehouden tussen de hoogst geplaatsten de wereldranglijst.

Dit is onder andere gebeurd to... Sandy Saddler zich uit de bokssport had teruggetrokken en toen Basilio afstand deed van de wereldtitel ... het middengewichtkampioenschap ... Sugar Ray te hebben veroverd.

De N.B.A. heeft ditmaal gewoon twee uitdagers aangewezen. Boksers als Spider Webb, Joey Giardello ... Gustav Schobz werden gewoon ... geschakeld.

Basilio-Full...

Voor de derde achtereenvolgende week zal er dan een titelstrijd wo... den geleverd, zij het dan dat die v... vrijdagavond door velen niet ... wedanig wordt erkend.

Zowel Basilio als Fullmer zijn e... wereldkampioenen middengewi... Alle twee wonnen van Sugar Ray Ro... binson, doch in de return-wedstrij... den heroverde de „Sugar Man" b... malen zijn verloren titel.

Basilio is 32 jaar oud, Fullmer ... jaar. Zij staan beiden bekend ... harde punchers en als boksers ... een groot incasseringsvermogen. ... silio is met gering verschil favo... Naar het zich laat aanzien zal ... strijd bijzonder fel en spannend worden.

Returnwedstrijd Johansson—Patterson pas begin 1960

Volgens berichten uit Zweedse bron zou Ingemar Johansson, de wereldkampioen in het zwaargewicht, pas in het voorjaar van 1960 het returngevecht tegen de Amerikaan Floyd Patterson leveren.

De ontmoeting zou in Goeteborg, de woonplaats van Johansson worden gehouden. Naar alle waarschijnlijkheid zal het kontrakt op zeer korte termijn in Borras, op 40 km van Goeteborg gelegen, worden getekend. Generaal Melvin Krulewitch voorzitter van de New Yorkse atletiekcommissie, heeft maandag te New York verklaard, dat Johansson, die op 26 juni de wereldtitel veroverde zijn beurs zal krijgen, zodra hij en Patterson overeenstemming hebben bereikt over de returnwedstrijd. Het gaat om een bedrag van 122.766 dollar. Johansson zelf heeft eerder al gezegd, dat hij geen kontrakt voor een tweede gevecht tegen Patterson zal tekenen voordat de kwestie van de beurs geheel geregeld is.

Hedenmorgen werd medegedeeld, dat Ingemar Johansson een contract heeft getekend voor de revanchewedstrijd tegen de Amerikaan Floyd Patterson. Deze wedstrijd zal in de eerste helft van 1960 worden gehouden, maar de plaats van de ontmoeting staat nog niet vast.

Leerkrachten voetballen!

Donderdagmiddag 4 uur vindt op Brakkeput een voetbalwedstrijd plaats tussen de leerkrachten van de Broederscholen en de leerkrachten van de overige scholen.

Broeder Rigobertus heeft hiervoor de „Glorieux" wisselbeker beschikbaar gesteld.

Scheidsrechter is de Heer Hofman.

Sugar Boy Nando een van de beste k.o. - artisten

In de jongste aflevering van het bokstijdschrift „The Ring" is een lijst gepubliceerd van de vijftig nog in leven zijnde boksers, die de meeste wedstrijden door knockout in de eerste ronde hebben gewonnen.

De naam van Sugar Boy Nando van Aruba komt er ook in voor. Nando heeft 59 wedstrijden gebokst en 25 overwinningen op k.o. behaald. Hiervan waren er zeven, die in de eerste ronde plaats hadden.

Het k.o.-percentage van Sugar Boy Nando is .424 (25 k.o.'s in 59 wedstrijden.)

Sugar Boy Nando's percentage voor knock-outs in de eerste ronde bedraagt .280. (Zeven k.o. in eerste ronde op een totaal van 25 k.o.'s).

Speciale bewaking voor FIDEL CASTRO jr. in Chicago

Fidel Castro Junior, de zoon van de Cubaanse premier, is zondagavond te Chicago aangekomen, waar hij de Panamerikaanse Spelen zal bijwonen. De jongen werd, toen hij uit het vliegtuig stapte, ontvangen door leden van de Amerikaanse geheime dienst en funktionarissen van het State Department, die mededeelden dat hij tijdens zijn verblijf in de Verenigde Staten voortdurend zou worden bewaakt om te verhinderen, dat aanhangers van oud-president Batista een aanslag op zijn leven zouden plegen.

—x—

In Denemarken is de massaproduktie begonnen van bruine melkflessen. De melk in deze flessen zou, naar de geleerden menen, veel beter beschermd zijn tegen zonlicht en verlies van vitaminen

Internationale zwemrace over het Kanaal. Zwemsters en zwemmers uit vele landen ter wereld zijn in Margate aan de zuid-oost kust van Engeland bezig hun training te voltooien voor een der zwaarste zwemwedstrijden ter wereld, de tocht over Het Kanaal van Frankrijk naar Engeland. Links: Bastiaan Weemhoff uit Den Helder en Christine Free uit Bergen op Zoom, twee van de deelnemers.

Baseball - roundup

De Chicago White Sox, die zeker niet de bedoeling hebben de eerste plaats in hun league af te staan, versloegen de Boston Red Sox met 5-4.

De Cleveland Indians, gewikkeld in een „hot pennant race", overwonnen de slumpende New York met 6-3.

De Kansas City Athletics boekten een 6-5 zege op de Baltimore Orioles, terwijl Washington met 3-1 van Detroit won.

—.—

In de National League boekten alle drie leidende teams winst. San Fransisco won met 12-5 van de Pittsburgh Pirates. Los Angeles versloeg de Philadelphia Phillies met 5-2 en de Milwaukee Braves wonnen met 3-1 van de St. Louis Cardinals.

De Chicago Cubs boekten tenslotte 8-6 overwinning op de Cincinnati Redlegs.

De stand in de American League

Chicago	75	48	—
Cleveland	74	51	2
New York	62	64	14½
Baltimore	60	63	15
Detroit	61	65	15½
Kansas City ..	59	66	17
Boston	57	68	19
Washington ..	51	74	25

De stand in de National League:

San Francisco	72	53	—
Los Angeles ..	70	58	3½
Milwaukee	68	57	4
Pittsburgh	65	62	8
Cincinnati	61	65	11½
Chicago	60	64	11½
St. Louis	57	71	16½
Philadelphia ..	52	75	21

Di Stefano scoort zesmaal

Fortuna '54 verliest met 3 - 8 van Real Madrid

Voor ongeveer 80.000 toeschouwers heeft de Ere-Divisieclub Fortuna'54 gisteravond in het Bernabeustadion te Madrid met 8-3 verloren van Real Madrid. Bij de rust was de stand 2-2. Alfredo Di Stefano de fameuze midvoor van Real, was ook ditmaal de grote man. Hij scoorde maar liefst zes doelpunten.

In de eerste helft ging de strijd gelijk op. Na 12 minuten opende Di Stefano de score, doch twee minuten later zorgde stopper Cor van der Hart al voor de gelijkmaker (1-1). Na 22 minuten kwam het tweede doelpunt van Di Stefano en opnieuw maakte Fortuna — dank zij rechtsbinnen Wilkes — gelijk (2-2).

Na de rust kwam een gewijzigd Real Madrid in het veld. Binnen twintig minuten zorgden de Spanjaarden voor zes doelpunten door Di Stefano in de 5e, 12e, 18, en 20e minuut, Pepillo in de 30e min. en Gento in de 44e minuut. Angenent scoorde voor Fortuna het derde doelpunt.